UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly
West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alta., Canada
Phone 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата
в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів
Поза Канадою: $7.50
Зміна адреси: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

13 ВЕРЕСНЯ
Число No 37
Тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLV VOL. XLV
SEPTEMBER 13, 1973

ПОЛІТИЧНИЙ ПЕРЕВОРОТ У ЧІЛЕ

Перша спроба завести комуністичний лад в південно - американській країні Чіле закінчилася повною невдачею. Після загальних штрайків та протестів, за якими слідували зміни міністрів у кабінеті, перший законно вибраний комуністичний президент у південній Америці, 65-річний лікар д-р С. Алленде застрілився, бо не хотів передати влади генералам, які окружили військом палату президента, обкинули її бомбами з літака та острілювали з гармат.

Після 20-хвилинного бою Алленде застрілився в резиденції президента. Разом з ним застрілився його найближчий дорадник А. Оліварес. Поліція арештувала сотні чілійських комуністів, а багатьом доручила зголоситися для переслухання. Владу в Чіле виконують тепер чотири ґенерали.

Тепер вже лише в чотирьох південно-американських державах: Арґентині, Колюмбії, Венесуелі та Ґуяні є цивільна влада. В усіх інших південно-американських країнах в яких живе понад 130 мільйонів людей, на всіх 200, влада є в більшій або меншій мірі в руках військовиків.

Чіле, яке колись належало до багатших країн Південної Америки, опинилося за часів урядування Алленде в важкому господарському положенні й треба буде кілька років, щоб Чіле могло зрівноважити свою державну господарку.

Конґрес Китайської комуністичної партії

В днях 24-28 серпня ц.р. відбувся в Пекіні десятий конґрес китайської комуністичної партії. Цей конґрес був замітний тим, що він був перший після т.зв. великої пролетарської революції, в часі якої відсунено від влади багато чільних китайських комуністів.

Від 1971-го року, тобто від невдатної спроби китайських військовиків на чолі з заступником Мао-Дзе-дуна Лін Піяом, вчинити переворот, Китай не мав ані міністра державної оборони, ані шефа штабу, ні президента.

1,249 комуністичних делегатів із цілого Китаю затвердили далі головою Китаю Мао-Дзе дуна, а його заступником дотеперішнього прем'єра Чов-Ен лая. Кромі того вибрано ще чотирьох дальших заступників, між ними 37-річного Ванґ-ґунґ Вена, який мабуть гратиме більшу ролю в дальшій китайській політиці. Між 21 членами центрального комітету, що колись складався на 50% з представників війська, є менше як третина військовиків.

Конґрес схвалив політику Китаю в відношенні до США, але, в своїй кінцевій заяві виступив проти „за великого впливу двох потуг — США, та СССР". В заяві теж засуджено кол. наслідника Мао Дзе-дуна Лін Піяо, якого названо „буржуазним кар'єристом, заговірником, контрреволюціонером, дволичником, ренегатом та зрадником.

Нові летунські сполучення

Після чотирорічних переговорів США та Канада устійнили новий плян співпраці між летунськими пасажирськими лініями обох країн. З того канадські лінії дістануть до обслуги 18 нових ліній між Канадою та США. Калґари та Едмонтон матимуть на будуче безпосередню летунську сполуку з різними містами у США. Умова мусить бути ще затверджена урядами Канади та США.

Вимагають звільнення політичних в'язнів

Англійська щоденна газета „Дейлі телеґраф" надрукувала вістку від свого кореспондента в Берліні п. з. „Україна просить допомоги", в якій кореспондент пише таке: „На мою адресу в Берліні під час спонзорованого комуністами фестивалю молоді прийшла карт ка паперу, писана українською мовою.

Названо 24 українських письменників, мистців, науковців і релігійних провідників, засуджених на різні терміни ув'язнення за їх опозицію до совєтської системи і панування Москви над Україною. Текст звернення був такий: „Уряди США та інших капіталістичних країн беруть на себе відповідальність за посилення терору проти нас і за нову хвилю сталінізму в Україні та в інших совєтських республіках, бо вони домовляються з Москвою, не вимагаючи від совєтського уряду, щоб він респектував національні і людські права. Звернення кінчиться домаганням, щоб Москва негайно припинила стосування хемічних і психіятричних заходів проти в'язнів і звільнила всіх політичних та релігійних в'язнів. Під зверненням є підпис: „Український Національно-Визвольний Фронт".

ФРАНЦУЗЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ У КИТАЮ

В Китаю побував з відвідинами французький президент Дж. Помпіду. В часі бенкету, що його видав на честь Помпіду китайський прем'єр Чов-Ен-лай і на якому було приявних 800 осіб, Чов-Ен-лай накинувся на деякі народи, що загрожують незалежности інших людей. Живучи в 1970-их роках, вони уявляють собі, що вони живуть у 18-ому сторіччі, й є феодальними імператорами . . . В одній руці вони держать атомну бомбу, а в другій проєкти мирових договорів, які вони різно називають й хочуть в той спосіб накинути свою волю іншим . . . Вони є поважною загрозою війни"...

Свою промову закінчив Китайський прем'єр заявою, що „монополь для світових справ спочиває в руках одної або двох великих державних потуг".

Хоч з промови виходило ясно, що китайський прем'єр мав на думці СССР та США, одначе він не назвав їх по імені.

В. ЧОРНОВОЛ У ВОЛОДИМИРСЬКІЙ ТЮРМІ

Відомого українського письменника та оборонця людських прав В'ячеслава Чорновола, який сидів у львівській тюрмі від січня 1972-го року й в лютому 1973-го року був засуджений на сім років „таборів суворого режиму", вивезено до жорстокої Володимирської тюрми в Росії. Чорновол домагався права відбувати кару в Україні, але його проханню відмовлено.

БУДДІЙСЬКИЙ ДОСТОЙНИК У ПАПИ

Папа Павло VI прийняв на авдієнції 81-річного достойника буддійського віровизнання Л. Магатера, що прибув до Риму з делеґацією уряду в Ляос. В Римі буддійський достойник перебував у монастирі оо. Бенедиктинів, а в часі побуту в Римі він відвідав різні християнські пам'ятки та будівлі. Опісля він відвідав Асиж, Больонію, Венецію та Сієнну. То була перша візита високого буддійського достойника в голови Католицької Церкви.

Осіння буря в Едмонтоні

В вівторок, 11 вересня вечором понад Едмонтон пройшла грізна буря з вітром, що доходив до 73 милі на годину. Буря позривала електричні та телефонічні проводи, поушкоджувала деякі будинки, позривала таблиці по місті та перевернула на едмонтонському міському летовищі шість невеликих приватних літаків.

ПЕРЕГОЛОСУВАЛИ КОНСЕРВАТІВ

Надзвичайна сесія парляменту, що мала зайнятися лише поладнанням справи залізничого штрайку, радила теж над інфляцією та зростом цін на харчові продукти. В часі нарад провідник офіційної опозиції Р. Стенфільд поставив внесок на ухвалення недовір'я урядові за те, що він не зробив ніяких рішучих потягнень, щоб спинити інфляцію.

В часі голосування пропозиція консерватів не дістала більшости голосів й перепала. За пропозицією консерватів голосували лише їхні 102 посли, а проти голосувало 96 ліберальних послів, 22 посли партії НДП, 10 послів суспільного кредиту та один незалежний. Ліберали мають всіх послів 109, але деяких не було в парляменті в часі голосування.

Замітне, що посли партії НДП голосували за урядом, хоч недавно на своєму зібранні („каукус") гостро критикували уряд за його повільність у боротьбі з інфляцією. Провідник партії НДП Луїс заявив, що партія НДП хоче ще дати нагоду лібералам виявити, як вони поведуть боротьбу з інфляцією.

В часі гострої дебати міністер Турнер сказав, що цього року в Канаді постало 411,000 нових місць праці.

Залізничники працюють

ПРИВЕРНЕНО НОРМАЛЬНИЙ ЗАЛІЗНИЧИЙ РУХ

Щойно в вівторок, 11 листопада всі канадські залізничі робітники повернулися до праці й залізниці почали їздити нормально. Більше, як тиждень, після ухвали парляменту, який доручив усім залізничникам повернутися до праці, деякі залізничі юнії опиралися дорученні парляменту, вважаючи, що ухвалена парляментом підвишка заробітних платень є за мала. Хоч уряд призначив спеціяльного посередника, який має перевірити ухвалену парляментом підвишку платень та евентуально подати свої пропозиції відносно можливої дальшої підвишки, то деякі залізничі юнії вирішили не повертатися до праці, а штрайкувати дальше. У висліді залізниці не могли урухомити особових поїздів, а й багато вантажних поїздів не їхало, бо залізничі юнії здержували рух поїздів у Ванкувер, Вінніпезі та в деяких місцевостях на Сході Канади. Щойно загроза уряду потягнути непослушних залізничників до судової відповідальности та візвання деяких робітників до суду за непослух спонукали залізничі юнії змінити свою постанову й повернутися до праці.

Одначе робітники поставили два домагання. А саме, щоб відкликати обвинувачення та судові візвання залізничникам, що відмовилися йти до праці та погодитися на те, що вони будуть працювати „відповідно до приписів", тобто повільно. Керівництво залізниць погодилося на ті умовини й звернулося до уряду, щоб відкликав судові візвання непослушних залізничників. У вівторок почали вже їздити нормально всі особові поїзди по цілій Канаді. Одначе нормальний залізничий рух буде привернений уповні щойно через кілька тижнів.

Два міністри справедливости в Алберті

Албертський прем'єр П. Логід розділив обов'язки міністра справедливости („атторней дженерал") на дві частини. Дотеперішній міністер справедливости М. Ліч буде виконувати властиві функції міністра справедливости, тобто йому будуть підлягати албертські суди, записи землі („тайтелс"), різні слідства ітд. А дотеперішній міністер без призначення п-і Г. Ганлей, яка буде мати титул заступниці міністра („соліцітор дженерал"), матиме нагляд над провінційними поправчими інституціями, звільненням в'язнів за добру поведінку („пробейшен"), нагляд над поліцією та Албертською радою для справ алкогольних напитків. Розподіл міністерства на дві частини не потягне за собою збільшення числа працівників міністерств.

Коротк і вістки

► **Починаючи від 1 жовтня** ц.р. 2,100 албертських лікарів діставатимуть від албертської медичної асекурації 4% більше за лікування хворих. На другий рік їхня заплата буде підвищена на дальші 4%.

► **Електрична компанія** „Келгари повер", що має електрівню над озером Вобман, починає будову споруд для очищування води, щоб не затроювати води в озері Вобман. Споруди коштуватимуть 32 мільйони долярів.

► **Федеральний уряд дістав** 426 мільйонів долярів податку від продажу пива, вина та інших алькогольних напитків, а виплатив поверх 335 мільйонів для поборювання алькоголізму.

► **Федеральний уряд відновляє** коштом 1.7 мільйонів долярів один з будинків парляменту — Конфедерейшен білдінґ, — в якому тепер приміщені бюра 100 послів. На 8-ій підлозі того будинку буде влаштована для послів парня, їдальня та ґімнастична заля.

► **Центральна** портґеджова корпорація приготовляє новий правильник, який дозволить канадцям, що заробляють 6,000 - 11,000 долярів річно, купувати житлові доми за заплатою всього 5% ціни за дім, а решту можуть сплачувати через 25 років за оплатою всього 8% відсотків.

► **Совєтська комуністична** партія дала доручення своїм членам у Москві дбати про чепурний вигляд житлових домів та інших будинків, щоб Москва стала „зразковим комуністичним містом".

► **Компанія „Шіп крік** девелопмент" запропонувала управі міста Келгари, що вона збудує на 5,200 акрах, 12 миль на південь від Келґарі ,окреме сателітне місто для 100,000 мешканців.

► **В столиці Данії, Копенгаґен** один в'язень на відпустці підпалив готель, наслідком чого згинуло 35 осіб, у тому один канадець, який там випадково ночував.

► **В Польщі живе тепер** поверх 3,500 поляків, американських громадян, що беручи американську пенсію, живуть далеко достатніше в Польщі, як жили б у США.

► **Совєтський письменник** А. Солженіцин заявив, що, якщо його стріне якесь нещастя, або він нагло помре, то це буде ділом совєтської політичної поліції КГБ, яка його постійно переслідує.

► **В Південному В'єтнамі** відбулися вибори до сенату, в часі яких вбито 8 осіб. Уряд Південного В'єтнаму приписує вбивства південно-в'єтнамським терористам в'єт-конґ.

► **Уряд США має** прохання 650 осіб, що їх найближча родина — чоловіки, жінки — живуть у СССР і совєтський уряд не хоче їм дозволити виїхати до США, щоб злучитися з родиною.

► **СССР випустив нового** сателіта, що має служити для далеких радієвих телефонічних та телеграфічних зв'язків, та передачі телевізійних програм до центральної Азії та Далекого Сходу.

► **Невідомі люди вислали** чотирьом послам до австрійського парляменту посилки, що в них були бомби. Одна бомба розірвалася й поранила 82-річного кол. державного урядника.

► **У зв'язку з нападами** совєтської поліції на совєтського науковця А. Захарова, який домагається від уряду впровадження демократичних прав у СССР, в обороні Захарова виступив російський вчений-математик І. Шафаревич, закликаючи всіх совєтських громадян станути в обороні Захарова, що є „визначним науковцем".

► **В столиці Ливану Бейруті** відбулися наради міністрів для оливного промислу 10 арабських держав у справі використання їхніх зложж нафтової ропи в боротьбі з Ізраїлем. Подробиць нарад ні ухвал не проголошено.

Дитячий садочок - уч. п-і А. Байрак

Перша кляса - уч. п-і С. Климкович

Друга кляса - уч. п-і С. Климкович

Третя кляса - уч. п-і А. Байрак

Четверта кляса - уч. п-і О. Монастирська

П'ята кляса - уч. п-і С. Климкович

Шоста кляса - уч. п-і С. Климкович

Укр.-англ. відділ - уч. п-і О. Васараб

Укр.-англ. відділ - уч. п-і О. Васараб

СВЯТОЮРІВСЬКА РІДНА ШКОЛА В ЕДМОНТОНІ В ШКІЛЬНОМУ РОЦІ 1972 - 1973.
Кошти цеї кліші покрив п. М. Лаврин, за що йому рідношкільники щиро дякують.

фото: „Алберта Студіо"

14 НЕДІЛЯ
ПІСЛЯ ЗІШЕСТЯ

ЛИСТ ДО КОРИНТЯН
зач. 170

Брати, той, що утверджує нас з вами в Христі і що помазав нас, Бог, що й назнаменував нас і дав задаток Духа в наші серця.

А я свідком Бога призиваю на свою душу, що з пощади для вас я не прийшов ще до Коринту. Не тому, щоб ми хотіли панувати над нашою вірою, але беремо участь у вашій радості.

Бо ви у вірі кріпкі. А постановив я це собі не приходити знов до вас у смутку. Бо коли я вас засмучую, то хто потішить мене, як не той, кого я засмучу?

І якраз те написав, щоб, прийшовши, не мав смутку від тих, котрими повинен би я радуватися, надіючися на вас усіх, що моя радість є радістю вас усіх. Бо з великого горя і туги серця написав я вам, з многими сльозами, не щоб вас засмутити, але щоб ви пізнали любов, котрої в мене пребагато для вас.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАТЕЯ: зач. 89

Сказав Господь цю притчу:

Царство небесне подібне одному цареві, що справляв весілля своєму синові. І післав слуг своїх кликати запрошених на весілля, і не схотіли прийти.

Знову післав інших слуг, наказуючи: Скажіть запрошеним: „Ось я наготовив мій обід, воли мої й годоване побито, і все готове; приходьте на весілля".

Вони ж, злегковаживши це, відійшли, — той на поле своє, а той на свій торг.

А останні спіймали його слуг, знущались, над ними і повбивали їх. Цар же, почувши це, розгнівався, післав своє військо, погубив цих душогубів, місто їх спалив.

Тоді каже він до своїх слуг: Весілля наготоване, а запрошенні не були достойні. Так ідіть на роздоріжжя і всіх, кого стрінете, кличте на весілля. І вийшли ті слуги на дороги й зібрали всіх, кого тільки стрінули, лихих і добрих, і назбиралось на весілля повно людей.

Цар увійшов подивитись на гостей, побачив там чоловіка, не одягненого в одежу весільну, і каже йому: друже, як ти увійшов сюди, не маючи весільної одежі? Той же мовчав.

Тоді сказав цар слугам: Зв'яжіть йому ноги й руки; візьміть його й киньте надвір у темряву; там буде плач і скрегіт зубів. Бо багато званих та мало вибраних.

Короткі церковні вістки

► **У столиці Філіпін** Манілі помер на 65-ому році життя перший філіпінський кардинал Руфіно аль Сантос.

► **За 25 років** існування Ізраїлю лише 201 жидів навернулося на християнство. За той час перейшло на жидівство в Ізраїлі 2,888 осіб.

► **Недалеко міста Богота**, столиці південно-американської держави Колюмбія розбився об 8,660 стіп високу гору пасажирський літак, вбиваючи 41 пасажирів.

ДРУЖЕ, ЯК ТИ УВІЙШОВ СЮДИ, НЕ МАЮЧИ ВЕСІЛЬНОЇ ОДЕЖІ?

о. В. Л.

Чотирнацята неділя — Євангелія від Матея 22, 1 - 14 (зач. 89)

1. У християнській давнині був звичай, що ті, які приймали св. Хрещення, одягали білу одіж і носили її на собі вісім днів. Хресна біла одіж мала означувати, що охрещені очистилися від змази гріху та що їхня душа сповнилася Божою освятною ласкою. Той давній звичай задержався і нині при хрещенні дітей. Священик по охрещенні дитини покриває її „крижмою", себто кусником білого полотна, яке приносять хресні батьки. Охрещений входить у білій ризі до Христової Церкви: стає її членом, громадянином, вірним. Заяви, які колись на св. Хрещенні складав сам від себе дорослий хрещений, а нині в імені дитини складають хресні батьки, а саме що хрещений буде вірувати в Христа і Йому служити, це ніщо інше, як обітниця: носити достойно світлу ризу Божої освятної ласки через ціле життя і у ній з'являтися на суд Божий.

Зовсім так само, як до Божого царства на землі — до Церкви, має християнин входити до Божого царства на землі, до обох у світлій ризі.

Євангелія, читана на св. Літургії 14-ої неділі по Зісланні Святого Духа, говорить способом притчі, притчі про царське весілля, що вхід до Божого царства на небі буде відкритий тільки тому, хто до нього буде входити у весільній білій одежі. В Євангелії способом барвного образця сказано те, що простими словами говорить шоста основна правда християнської віри: Божа ласка є людині конче потрібна до її спасіння.

2. Цар справляв весілля своєму синові. Гості, яких він запросив на те весілля, знехтували його запрошення, ще й зневажили, або повбивали його слуг, що скликали гостей на весілля. Тоді цар, розгніваний, казав погубити тих, що нанесли йому зневагу, а його слугам кривду, та післав інших слуг на дороги, щоб вони кликали на весільну гостину, кого тільки стрінуть. Коли весільна кімната була вже повна гостей, ввійшов до неї цар і побачив, що між зібраними гістьми є один чоловік, не одягнений у весільну одіж. До того чоловіка він звернувся з питанням: Друже, як ти увійшов сюди, не маючи весільної одежі? Запитаний мовчав, бо не мав за собою ніякого виправдання.

Цар наказав слугам зв'язати гостеві, що не був одягнений по-весільному, руки й ноги та вкинути його до темниці, де буде плач і скрегіт зубів. Доля, що постигла чоловіка, який перед хвилиною йшов собі своєю дорогою і не думав про те, що він опиниться на весіллі в палаті і в обличчі царя, дещо дивна в притчі, є дуже звичайна в людському житті. Скільки людей ходить „своєю дорогою", не думаючи про те, що та дорога кожної хвилини може урватися їм під ногами. Ісус Христос дуже часто остерігав: Чувайте, бо не знаєте, в яку годину ваш Господь прийде (Мт. 24, 42; 25, 13). Нерідкі нещасливі випадки в житті є теж осторогою, що людині „її дорога" може урватися легко і несподівано. А коли та дорога урветься, то ще не кінець усьому. Це радше початок. Який? Напевно світлий, як та непередбачена подія заскочить людину у світлій ризі Божої освятної ласки. Інакше треба людині готовитися на суворе питання Бога-судді: Друже, як ти увійшов сюди, не маючи весільної одежі, та на дальші ще строгіші Божі слова.

3. Відома річ, що люди люблять відкладати на пізніше свою працю чи інші обов'язки. Відложать їх, то так здається, наче б вони собі їх облегшили. Та ні в чому вони не такі схильні до відкладання на пізніше, як у порядкуванні справ своєї душі. Не один ображує Господа Бога кожного дня, бувають такі дні, що він навіть тяжко образить Господа Бога, але про те, щоб він пішов до св. Сповіді, він і не думає. Іде до неї аж тоді, як церковна заповідь і огляд на інших людей заставляють його відбути річну великодню сповідь. Грішить щодня, а раз у рік, може ще й не дуже радо, йде, щоб місяцями призбируваних гріхів позбутися з душі. Не один і до великодньої сповіді не голоситься цілими роками, відкладає її на пізніші, старші роки. Здається йому, що в старшому віці він висповідається щиріше і поправиться так, як на своїй сповіді він буде обіцювати. Але чи так воно дійсно буде, як він собі обіцює? Коби воно бодай так сталося, що він буде мати щастя висповідатися тоді, коли вже не треба поправлятися — на ложі смертної недуги.

Легкодушність грішника, який відкладає з дня на день, з року на рік, обов'язок перепросьби Господа Бога за нанесені Йому обиди, ще й окремо обиджує Господа Бога, бо тим він наче говорить: впорядкую мої справи з Тобою, перепрошу Тебе за все, чим я Тебе обидив, але тоді, коли це мені подобається.

Що буде, як Господь Бог захоче ті справи порядкувати тоді, як це Йому подобається?

Щасливий той, хто чуває і хоронить свою одіж, щоб нагим не ходити (Кн. Об'явл. 16, 15) і заєдно думає про те, що він має до вічного Божого царства входити зодягненим у світлу ризу Божої освятної ласки.

Вісті з Централі Українців Католиків

31-го серпня 1973-го року відбулося чергове засідання Централі Українців-Католиків Едмонтонської єпархії. Засідання розпочато молитвою, що її провів о. митрат д-р М. Сопуляк. Присутні делегати від БУКК, ЛУКЖ та УКЮ прийняли до відома резигнацію В. Сагапського.

Д-р М. Снігурович повідомив, що на основі правильника він тепер має очолювати Централю, але тільки під умовою, що всі складові організації беззастережно на це погодяться. Всі присутні однозгідно погодилися прийняти цю вимогу. Майбутній склад Централі такий: д-р М. Снігурович — голова, М. Сус — секретар, п-і І. Вироба — скарбник, о. митрат М. Сопуляк — духовний асистент, та представники БУКК, ЛУКЖ і УКЮ.

На порядку нарад розглядалася справа радіопередач та збирання грошей на них. З минулого року залишилося боргу 725 дол. Централя не має фондів, щоб покрити цей борг. Д-р Снігурович заплатив 500 дол. на покриття згаданого боргу, а решту грошей вирішено зібрати конвертами по церквах. Секретар вишле належні листи до всіх священиків Едмонтонської єпархії.

Дальше ведення радіопередач знову доручено п. Р. Осташевському. Крім цього створено окремий комітет, у склад якого увійдуть по два представники з усіх трьох організацій — БУК, ЛУКЖ та УКЮ. Також Централя запрошує теж установи, організації та поодиноких підприємців покривати кошти окремих радіопередач.

Черговою справою нарад були іменини Владики Ніла, які рішено відзначити у четвер 22-го листопада, вечером, в резиденції Владики при Ейда бульвар. Подробиці цієї справи будуть обговорені пізніше.

Дальше представники організацій складали звіти. БУКК успішно відзначив „День БУКК" та вирішив приготувати поїздки для організації нових відділів. Про реєстрацію БУКК як чартерованої організації Едмонтонської єпархії говорилося на попередніх сходинах.

ЛУКЖ плянує відбути свої загальні збори на початку жовтня цього року. УКЮ організує дні студій у вересні та загальні збори разом з ЛУКЖ.

Ставилося питання, чи поїде хто з Едмонтону на краєві наради в Саскатуні. Стверджено, що а ні Централя, а ні БУКК не дістали запрошень, і тому ніхто туди не поїде. Також вирішено, що постанови винесені на нарадах у Саскатуні не будуть зобов'язуючі для Централі та БУКК Едмонтонської єпархії.

Сходини Централі закінчено молитвою.

Голова Централі

Богослуження: вересень

о. П. Шиндюк
10905 - 102 St., Grande Prairie
16. — Гайнс Крік 10; Меннінг 4 попол.
23. — Гренд Прері 10; Кситуан 4 попол.
30. — Райкрофт 10; Ройс 4 попол.

о. Т. Гурко
P.O. Box 8, Radway Ph. 736-3501
16. — Радвей 10.30
23. — Смоки Лейк 10.30
27. Воздвиження — Радвей 10.30
30. — Смоки Лейк 10.30

о. Д. Гнат
Box 68, Glendon Ph. 635-3741
16. — Ст. Павль 10 р.
21. — Глендон 10 р.
23. — Айрон Ривер 10.30 р.
27. — Глендон 10 р.
30. — Бонниввил 10 р.

о. М. Гураль
11525 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018
16. — Черґіл 10.30
23. — Мевні 10.30

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
16. — Восток св. Михаїла год. 10.30
23. — Ст. Майкел
27. Воздв. Ч. Хр. — Делф, Всенічна 9.30, Сл. Б. 10.30
30. — Лемонт год. 10.30

о. Ол. Захаріясевич
Box 215, Holden Ph. 688-3835
16. — Коперник год. 5 вечером
23. — Голден-фарми год. 5 веч.
30. — Голден год. 5 вечером

Священик виїздить на ферії, а заступає о. М. Мартинків із Едмонтону.

У всіх справах парафіяльних прошу звертатись на адресу о. Мартинкова 12204 - 113 аве. Тел. 455-5534.

о. П. Петришин
Box 83, Redwater Ph. 735-3952
16. — Редвотер 10.30
23. — Редвотер 9; Вог 10.30
30. — Редвотер 10.30

о. Б. Каричек
Box 391, Athabasca Ph. 6752593
16. — Просперіті 10
21. — Росінгтон 10
23. — Атабаска 10
27. — Фрейнс 10
30. — Бойл 10

о. Б. Лисак
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890
16. — Ллойдминистер 10.30
23. — Мирнам 10; Бовелон 11.30
30. — Ллойдминистер 10.30

о. П. Литвин
Two Hills, Alta. Ph. 657-2345
16. — Ту Гилс 9; Плейн Лейк, год. 10.30
23. — Ту Гилс, год. 9; Новий Київ, год. 10.30
30. — Ту Гилс, год. 10

о. М. Мартинків
12204 - 113 Ave., Edmonton
16. — Равнд Гіл 9.00; Кемровз 11.00
23. — Кемровз 9.00; Равнд Гіл 11.00
30. — Гей Лейкс 10.00 (празник)

о. Р. Стародуб
Box 227, Innisfree Ph. 592-3804
16. — Інісфрі-місто 10 рано
21. — Інісфрі XI ренч 10 рано
23. — Менвіл 10 рано
27. — Інісфрі X ренч 10 рано
30. — Інісфрі XI ренч 10 рано

о. К. Стангрет
Box 322, Vilna Ph. 636-3543
16. — Спедден
23. — Сокаль
27. Воздвиження Ч. Хр. — Давнінг (храм)
30. — Крейгенд

о. І. Черкавський
Box 141, Derwent Ph. 948-3730
16. — Дервент 8.30; Верміліон 10.30

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
16. — Медов Лейк
23. — Норт Батлефорд
30. — Редізон (АРХИЄРЕЙСЬКА СЛ. БОЖА і празник)

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
16. — Вакав 10
23. — Вакав 9; Борщів 11
30. — Вакав 9.30; Сокаль 11

о. Гоменко
округа Арран, Саск.
16. — Пеллі 8.30; Арран місто 10.30 співана
21. Різдво Пресв. Богородиці — Арран місто 8.30; Вайт Віч 10.30 співана (Празник Церкви)
23. — Арран місто 8.30; Арран Весна 10.30 співана
27. Воздвиження Чесного й Животворящого Христа — Пеллі 8.30; Арран місто 10.30 співана
30. — Арран місто 8.30; Пеллі 10.30 співана

ЦЕРКОВНІ СВЯТА
Юліянський календар:

16 вересня, неділя 13 по Сош. Антима
21 вересня, п'ятниця Різдво Пресв. Богородиці
23 вересня, неділя 14 по Сош. Минодори
27 вересня, четвер Воздвиження Чесн. Хреста
30 вересня, неділя 15 по Сош. Софії

Григоріянський календар

16 вересня, неділя 14 по Сош. Євфимії
23 вересня, неділя 15 по Сош. Зач. Ів. Хрест.
26 вересня, середа Перест. Івана Богослова
30 вересня, неділя 16 по Сош. Григорія

ГОРА ТАВОР. У ЇЇ ПІДНІЖЖЯ РОСТУТЬ ДЕРЕВА Й КУЩІ.

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

НИЗКА ВРАЖЕНЬ З ПОДОРОЖІ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

о. М. СОПУЛЯК

ГОРА ТАВОР

Я був на горі Тавор уже передтим двічі, але я їхав лише сам в товаристві водія таксівки. Я служив теж на Таворі в чудовій новій церкві Переображення Службу Божу й в моїй пам'яті Тавор залишився ясною, осяяною сонцем горою, де перед очима трьох Христових Апостолів: Петра, Якова та Йоана показалася небесна слава Спасителя. Звичайним автомобілем, чи таксівкою можна зовсім легко доїхати аж до обох церков на вершку гори: католицької церкви Переображення та грецької православної св. пророка Ілії. Поруч обох церков є теж манастирі. Дещо більший оо. францісканів із невеличкою тостинницею для прочан та невеликий манастир православних греків.

Наші прочане вибралися в дорогу великим автобусом, який не міг би подолати, стрімкої та крутої, а притому вузенької дороги, що веде до обох монастирів на вершку гори. Тому мій водій Джордж замовив уже заздалегідь в Назареті три таксівки, які виїхали до підніжжя гори й ждали на наш приїзд. Ми приїхали на умовлене місце, наш автобус заїхав на бік, а ми почали поволі приміщуватися в таксівках. Недавно писали газети, що проектується будова линвової залізнички на гору Тавор, яка значно влегшила би доїзд до церков на горі. Та, покищо, це ще лише проект, який не знати, чи й коли буде зреалізований, бо будова залізнички досить коштовна річ, а гору Тавор відвідують переважно християнські прочане, яких число, наслідком неспокоїв та нападів арабських терористів на літаки, що летять до Ізраїля, таки добре змаліло. Жидівські туристи, яких до Ізраїлю приїздить багато, гори Тавор майже не відвідують.

Покищо ще треба користуватися послугами таксівок, які зручно їдуть крутою дорогою, постійно трублячи, щоб випадково не наїхати на інший автомобіль, що може їхати з другого боку й з яким на вузенькій дорозі важко було б розминутися. Я їхав у першій такцівці враз із шофером Джорджом, щоб приготовити все до Служби Божої. В часі їзди мені мигнула думка, що десь цею доріжкою, а може якоюсь іншою стежкою ходив колись Христос, як жив у Назареті, віддаленому від гори Тавор всього шість миль. Христос певно ходив із св. Йосифом на гору Тавор за дровами, бо гора Тавор за часів Христа була поросла густим лісом. Сьогодні на горі ростуть лише невеликі корчі, лише тут і там піднімається струнко вгору якесь більше дерево. Аж на верху самої гори вже є чимало високих струнких дерев, якими обсаджена дорога, що веде до монастиря та до церкви.

Історія гори Тавор сягає ще третього сторіччя до Христа коли згадується, що сирійський цісар Антіохій здобув у 211-ому році до Христа жидівську твердиню на горі Тавор після довгих та затяжких боїв. А опісля під 56 роком по Христі згадується, що римляне здобули сильно укріплену твердиню на горі Тавор щойно тоді, як жидівським повстанцям, що виступили проти римлян, скінчилися харчі й вода. У зв'язку з тим згадується теж, що жидівські повстанці протягом 40 днів збудували мур, довгий на дві милі та широкий на вісім ярдів. Здається, що там мусів існувати вже передше давній мур, який жиди лише поправили. Сліди цього муру можна знайти на Таворі й сьогодні. Одначе майже зовсім немає слідів давніх поселень на Таворі. Мабуть з уваги на недостачу води та важкий доступ, на самій горі ніхто не жив. Зате використовувано гору Тавор як оборонне місце перед наступом ворогів.

Для всіх християн гора Тавор є місцем Переображення Спасителя, де Він показав перед своїми трьома учнями Петром, Яковом та Йоаном свою славу. Св. Апостол Петро з великим захопленням описує пізніше Христове Переображення в своєму другому посланні: „Не за байками, бо хитро вигаданими йдучи, об'явили ми вам потугу й прихід Господа нашого Ісуса Христа, але бувши наочними свідками його величі. Бо він прийняв від Бога Отця честь і славу, коли до нього прийшов такий голос від величньої слави: „Це мій син любий, якого я вподобав". І цей голос ми чули, як сходив з неба, коли ми були з ним на святій горі". (2 Петра, 1, 16). Пише про гору Тавор як місце Христового Переображення й апокрифічне „Євангеліє дванадцяти Апостолів", що походить з початку другого сторіччя по Христі, де згадується, що „Ісуса вивів Святий Дух на велику гору Тавор".

З того часу майже в кожному сторіччі є десь згадка про гору Тавор як місце Христового Переображення. В 4-ому та 5-ому сторіччі була на Таворі вже церква Переображення, що її рештки збереглися там й досі. Первісна церква була невелика всього 12-18 стіп. Прочанин мученик Антоній згадує, що в 670 році по Хр. на Таворі були три церкви, що пригадували пропозицію св. Петра, який хотів збудувати на Таворі три намети: один для Христа, один для Мойсея та один для Ілії. А на початку 9-го сторіччя на Таворі були чотири церкви, та монастир, де жило 18 церців. Жив там теж і єпископ Теофаній. В 1102 році на Таворі були аж чотири монастирі. Хрестоносці які прийшли згодом до Святої Землі, збудували на Таворі гарну церкву, якої рештки збереглися ще й сьогодні в підземеллях гарної нової церкви Переображення.

Історія Тавору промкнула мені коротко перед очима (я завжди вечером, перед виїздом, переглядав довідник по Святих Місцях, які ми мали відвідати, щоб могти другого дня пояснити все нашим прочанам). Наша таксівка в'їхала в гарну алею, обсаджену високими деревами, на кінці якої видніла з далеку біла гарна церква Переображення.

АВТОР СПОМИНІВ „ЇДЕМО НА ПРОЩУ" НА ТАВОРІ БІЛЯ РУЇН давньої церкви Переображення.

ПАМ'ЯТНИКИ

з мармуру та граніту, в різних бажаних видах — хрести, плити — та нагробні плити з написами в усіх мовах. Найкращий матеріял, гарантоване виконання, найнижчі ціни, скора достава до всіх місцевостей Алберти.

Жадайте даровях ілюстрованих каталогів.
М. Андріїв
DOMINION GRANITE MEMORIALS LTD
13327 - 97 St., Edmonton Tel.: 476-2176

„ВЕЧІРНЯ ГОДИНА" —

українська радіопрограма, яку в імені оо. Василіян веде о. М. Ничка, розпочинає свій ЧЕТВЕРТИЙ РІК передач у **середу, 3-го жовтня в год. 8.30 вечора** на французькій радіовисильні 680 кц. Слухайте її кожної середи в тій самій годині.

УКРАЇНЦІ ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНИ В 1972 РОЦІ

М. ГРИГОР:

Оцінюючи нинішню ситуацію українців у Чехо-Словаччині, треба пригадати 1968 рік, коли то на молоде українське життя на Пряшівщині прийшов неперебірчивий наступ з боку Матиці Словацької і словацької римо-католицької церкви, щоб здушити і розгромити національно-культурне і церковне життя української спільноти. Характеристику цього наступу словацьких шовіністів дав тогочасний голова Культурного союзу українських трудящих (КСУТ), Михайло Мендош, на пленумі цієї організації 26 вересня 1968 р., „Кампанія неслася у виразному шовіністичному дусі і слідували конкретні цілі: розбити русинів-українців зі середини, поставити народ проти інтелігенції й таким чином послабити єдність населення, його національний організм. Спекуляція з національною орієнтацією населення, спекуляція на його релігійних почуттях, національній назві і національній приналежності, говорять самі за себе, що певні сили розплутали проти русинів-українців злу й ворожу кампанію. Доходило й доходить до відкритого гоніння на вчителів української національности, на функціонерів-українців в державному апараті, на філософському факультеті, в інституціях і т.п... А все це робилося в партійній пресі. І з боку партійних органів краю ми не дістали жадної підтримки, яка вела б до консолідації відносин". („Нове життя", ч. 46, 1968).

Які були наслідки цієї кампанії проти українського елементу на Словаччині, ілюструють деякі цифри із шкільної статистики. До 1 вересня 1968 р. було 68 укрінських дев'ятирічок і 3 середні загально-освітні українські школи, після 1 вересня залишилося всього 48 українських шкіл. Можна тільки висловити здивування, якими короткозорими політиками показались деякі словацькі культурні та церковні діячі.

Не очунялись українці в ЧССР від ударів своїх сусідів у 1968—1969 рр., як прийшов наступ з іншого боку, від „визволителів", у 1969 р. Треба було довшого часу, щоб українська спільнота в Чехо-Словаччині почала стабілізувати своє життя і знаходити напрямні для своєї дальшої праці в новій ситуації.

На підставі аналізи української преси в ЧССР у післядубчекових роках можна ствердити, що 1972 рік був уже збалансованим у праці українців Пряшівщини. Читаючи газету «Нове життя» і журнали «Дружно вперед» та «Дуклю», складається враження, що життя українців у цій країні поплило „старим партійним руслом". В 1972 р. українці Пряшівщини відзначували 20-річний ювілей Культурного союзу українських трудящих (КСУТ). Ця установа постала вправді ще в 1951 р., але розгорнула свою діяльність щойно від грудня 1952 р., коли повністю зліквідовано Українську народну раду Пряшівщини (УНРП). КСУТ діяв на традиціях УНРП, але система КСУТ є побудована згори вниз, тоді як УНРП знизу вгору. Давніше КСУТ мав свою культурну автономію, але натепер, згідно з заявами офіційних чинників, КСУТ має інтерпретувати членству „свою працею, діяльністю, культурну політику Комуністичної Партії Чехословаччини (КПЧ)". А в іншому місці читаємо, що „КСУТ — це сфера діяльності Міністерства культури ССР (Словацької Соціялістичної Республіки)". Мабуть тому „Нове життя" писало в 1972 р. більше, ніж давніше, на такі теми, як: „Торжество ленінської національної політики", „Спасибі рідній партії за прекрасну сучасність", „Резерви з керуванні, дисципліні і відповідальності", „В дусі співпраці" (очевидно із СРСР — М.Г.) і т.п.

Партійна виструнченість була ще виразнішою, коли писалось про 30-річчя постання „I Чехословацького армійського корпусу", що припадало на 5 лютого 1972 р. Місцевість Бузулук була організаційним центром цього корпусу, звідси шлях провадив через Соколів, Київ, Білу Церкву, Дукельський перевал у Чехо-Словаччину. В складі цього корпусу було багато українців, особливо із Закарпаття, що й підкреслено в пресі. На чолі цього корпусу був ген. Людвік Свобода, теперішній президент ЧССР. З цього приводу заговорено знову про „Дуклянський військовий музей" у Свиднику, який був зорганізований в 1969 р.

В 1972 р. припадала також річниця заснування Української секції Спілки словацьких письменників і появи журналу літератури, публіцистики та мистецтва „Дукля". Рівень і характер цього журналу був на протязі 20-річчя різний, бо все залежало від партійної шруби, яка, до речі, в останніх роках затискається щораз більше. Тепер редакція мусить докладно притримуватись постанов XIV з'їзду КПЧ.

Респектуючи партійну лінію, КСУТ перевів кілька традиційних фестивалів: IX фестиваль драми і художнього слова, 9—13 травня; VIII фестиваль малих форм (хорових колективів) у Камйонці, 3—4 червня, XVIII свято пісні і танцю українського населення ЧССР, 24—25 червня; X фестиваль культури і спорту в Межилабірцях, початок липня. Відбувались також районні свята пісні і танцю в окремих округах.

Систематичну працю вели Український народний театр у співдії з Піддуклянським народним ансамблем. Цей останній виїжджав на гастролі до Східної Німеччини, США, Канади та інших країн. Продовжують свою працю Музей української культури у Свиднику і Музей у Гуменному, Наукова бібліотека в Пряшеві, Українська редакція Чехо-Словацького радіо в Пряшеві, Дослідний інститут педагогіки, філософський факультет та Педагогічний інститут. Наладналась також видавнича діяльність, якою кермує Михайло Дубай, завідуючий відділом української літератури в Пряшеві. Від закінчення війни видано понад 500 назв українських підручників і коло 200 назв художньої та наукової літератури. Трудно докладно підрахувати, скільки назв появилось у 1972 р., мабуть, небагато, бо в підсумках покликуються на попередні роки. Поширенням української книги займався книжковий клюб „Дружба", який натепер нараховує заледве 250 постійних передплатників.

Атрактивною подією було проголошення „угоди про дружбу і співробітництво" між Львівським театром ім. М. Заньковецької і Пряшівським українським народним театром.

Проголошено також „нову співпрацю між Матицею Словацькою а КСУТ-ом". Наприкінці травня відбувся II з'їзд Спілки словацьких письменників, в якому взяли участь українці, як окрема секція. Звітні підсумки української секції зробив Васить Зозуляк, секретар секції.

Немає окремої організації української молоді в Пряшівщині. Вся молодь ЧССР є зорганізована в Соціялістичному союзі молоді (ССМ). У травні відбулася I крайова конференція молоді Східно-Словацького краю, в якій взяли участь 300 делегатів молоді. Головою крайової конференції ССМ обрано українця Михайла Зозуляка, секретарем Єву П'яткову, головою Контрольної комісії Миколу Команицького. У Східно-Словацькому краю є 44 піонерських організацій, 5553 піонерських загонів, 42,594 молодших і 72,446 старших піонерів. У половині вересня відбувся у Братіславі Крайовий з'їзд ССМ з участю 560 делегатів. ССМ у Словаччині нараховує 285 тис. членів; скільки у тому числі українців, невідомо. Партія особливо цікавиться молоддю і молодими кадрами. Мабуть тому VIII конференція КСУТ також проголосила акцію відмолодження кадрів; вік функціонерів КСУТ хитається від 50 до 55 років.

Українці разом із своїми сусідами відзначили 725-річчя міста Бардієва, одного з найстарших міст у цій країні, яке значною мірою зберегло свій старовинний характер.

Признання здобув собі Музично - співацько-танцювальний ансамбль „Весна" при окружному комітеті КСУТ, який на протязі 7 років дав 180 концертів у багатьох місцевостях Пряшівщини, в інших містах Словаччини, у Чехії і в Польщі. Цей хор зорганізував Левко Довгович переважно із студентської молоді. Тепер художніми керівниками ансамблю є: Людмила Кириченко-Поляк, дириґент, Єва Олеар, хореограф і Михайло Гудак, організаційний.

В 1972 р. опубліковано частково висліди перепису населення з 1970 р. За даними цього перепису в ЧССР живе 58,667 українців, з того 16,521 у Чехії, 42,146 у Словаччині. Попередній перепис нараховував лише 33,333 українців у ЧССР. Отже і за офіційним переписом населення скількість українців значно збільшилась. Але і цей перепис напевно не віддзеркалює дійсного стану, поскільки в ньому визначувано також „тутейших", „словацький русин" і т.п. Дехто приймає, що в ЧССР живе около 150 тис. українців. Вони скупчені в 7 округах: Гуменська, Михайлівська, Пряшівська, Бардіївська, Свидницька, Снинська і Старолюбовнянська.

У місцевій пресі багато уваги присвячують рідному шкільництву. Цією ділянкою завідує крайовий інспектор М. Дуцар, який сумлінно і систематично інформує про розвиток українського шкільництва. В шкільному році 1972—1973 році працювало 4 українські гімназії: у Пряшеві (приймає учнів із усіх округів), у Межилабірцях, у Свиднику і в Снині. Можливо, що відкриють ще гімназії в Старій Любовні і в Бардієві. Існують 10 середніх фахових шкіл (по одній клясі з українською мовою навчання): машинобудівельна в Снині, хемічна в Гуменному, електротехнічна в Пряшеві, будівельна в Бардієві, сільськогосподарська технічна в Межилабірцях, здоровельна в Гуменному, спільного харчування в Пряшеві, економічна в Пряшеві, економічна в Бардієві і Педагогічна школа ім. К. Готвальда в Пряшеві. У шкільному 1971—1972 році вивчали рідну мову в народніх і середніх школах коло 10 тис. українських дітей. Порівняно з 1969 р., коли вивчали українську мову лише 4 тис. дітей, слідний поступ. Але в 1968 р. 14 тис. українських дітей вчились рідної мови! Згідно з постановами пленумів Східно-Словацького крайового комітету партії з 1972 р. вимагається, щоб усі учні, яких розговірною мовою є „український діялект", вивчали в школах українську мову. Інспектор Дуцар стверджує, що „із зміною викладової мови у школі, протягом 2—3 років змінилась також національна орієнтація дітей". Далі він каже, що „національний нігілізм і байдужість є небезпечним явищем" („Нове життя", ч. 35). Але постанови — одне, а праця тих, хто має здійснювати ці постанови — друге. З пресових нотаток видно, як важко приходиться українцям у ЧССР реалізувати ці постанови.

У пресі КСУТ-у немає жадних статтей або нотаток про релігійне життя української спільноти. Дуже мало довідуємось про це з малого журнальчика „Благовісник", що його видає о. Пап діялектом, хоча трапляються статті й українською мовою. В цьому журналі немає жадних інформацій про організоване релігійне життя, а є тільки мова про св. Письмо і церковну науку. Греко-католикам й досі не дозволено відкрити духовну семінарію. Деяка кількість питомців вчиться у римокатолицькій семінарії Спішської капітули. Пряшівську дієцезію вправді очолює далі єпископ-ісповідник Василь Гопко, але адміністрацію веде о. Ян Гірка, словак українського походження.

Цілістю життя української спільноти завідує, очевидно на підставі партійних інструкцій, Культурний союз українських трудящих (КСУТ), який очолюють тепер Іван Прокіпчак, голова, і д-р Михайло Данко, перший секретар, далі Василь Потічний, Василь Ко-

(продовження на стор. 8.)

ГОЛОС МАЄ МЕЙОР ЕДМОНТОНУ

Едмонтонський транспорт

Ми живемо в суспільстві, що постійно міняється. Кожний із нас в той чи інший час мусить рішитися достосуватися до змін, якщо ми хочемо йти в парі з часом.

В 1963-ому році, коли переведено студії над транспортовими проблемами метрополітального Едмонтону, міська управа вважала, що ця студія дасть основу для виготовлення пляну транспортації аж до 1980-го року, або навіть й поза той час. Фахові пляновики та адміністраційні фахівці забралися виготовити той плян під керівництвом та вказівками плянового відділу міста Едмонтону. Вони здавали собі справу з того, будучий розвиток Едмонтону буде залежати багато від розбудови транспортової системи, яка буде потрібна, щоб служити містові в найближчих роках. Вони теж здавали собі справу з того, що кожна транспортова система мусить бути стисло скоординована та злучена з використанням землі під розбудову міста. Кромі того було ще багато інших чинників, які треба було брати до уваги. В 1980 році населення Едмонтону зросте на дальших 200,000 осіб у порівнанні з теперішним станом. Також зросте число автомобілів на приблизно 100,000. Кількість едмонтонців, що працюватимуть в центрі міста, зросте принайменше вдвоє.

Не можна теж не брати до уваги зросту різних міських осередків, які постійно поширюються, як прим. Університетський кемпус, „чи більші згуртування крамниць („шапінг сентерс"). Всі ті речі були передбачені й заздалегідь заповіджені ще 1963-го року, майже 10 років тому, й вони сповнилися, чи сповнюються. Рух автомобілів між місцями праці, домом, крамницями та місцями для відпочинку зростає з кожним роком і з кожним роком зростає конечність для створення належної системи транспортації, щоб подолати зростаючому запотребуванню на переїзди.

Сьогодні виринає перед нами питання: який має бути наш черговий крок.

Студії едмонтонського метрополітального транспорту предклали такі пропозиції: Через місто повинні автомобілі їхати скоро, без задержки. До всіх важніших осередків у місті повинен бути легкий доступ із усіх частин міста. Автомобілі, які їдуть поза місто, повинні їхати побічними дорогами, щоб не перевантажувати доріг, що ведуть до центру міста. Так само треба би звертати на бічні дороги ті автомобілі, що їдуть, без задержки поза місто. Треба збудувати окремі дороги, якими могли би їхати автомобілі, що приїздять до міста провінційними дорогами („гайвеями"). Для скорого („експресового") переїзду автобусів треба також окремих доріг. Ну й, очевидно, десь в недалекій будуч-

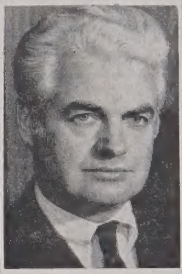

мейор Айвор Дент

чині треба думати про окремі переїзди до центру міста („рапід транзіт").

Як цей плян був виготовлений, щоб його можна реалізувати в рямцях наших можливостей та покрити його кошти, виринули інші труднощі, зв'язані з його реалізацією. Надмірний зріст цін на землю, потрібну для побудови шляхів для скорого руху („фрівей") та на побудову бічних шляхів наступив так скоро, що виявилося, що будова проєктованих доріг переростає наші фінансові спроможності. Дехто висунув заміт, що требаби при будові шляхів брати до уваги теж затруєння повітря та великий шум, що його спричинюватимуть автомобілі.

Протягом минулого року плян едмонтонської метрополітальної транспортації було піддано докладній перевірці та постійним дослідам. Хоч плян передбачував різні пропозиції,

(закінчення на 7 стор.)

БАТУРИН

Історична повість (95)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Король, вислухавши промови, хвилину мовчав безрадно.

«Дякую, дякую вашій милости», — говорив збентежений. «Рад вволити вашому бажанню. Сподіюсь, що будемо собі добрими товаришами». Натякав на давні шведсько-українські традиції, але видно було, як важко було йому і взагалі шведам вдержатися в тім офіціяльнім тоні. І тому король дуже був рад, коли по тім офіціяльнім привітанню почалася товариська розмова на тему війни, москалів, царя Петра і всякої щоденної злоби. Поважне обличчя гетьмана прояснилося, ожило, його очі потеплійшали, на устах появилася привабна усмішка, він притягав усіх до себе, навіть канцлера Піпера. Всі були, як не захоплені, так раді такому гостеві й союзникові. Король також. Король сміявся. Не тою усмішкою Мефіста і дитини, котра іноді найвірніших генералів доводила до розпуки, а сміявся щирим, несилуваним сміхом, аж присідаючи на своїх високих ногах. Гетьман жартував, сипав дотепами, в головній королівській кватирі був ніби старий, добрий знайомий. Особливо тішився король ,коли гетьман творив нові латинські слова, щоб виповісти ними нові поняття і назвати предмети, котрих ні старинні Римляни, ні середновічна латина не знали.

Неодному цікаво було, як гетьман стане балакати з Піпером, котрий поза політикою инших тем не любив. Усі вважали Піпера найкращим дипльоматом і хитрецем, котрому пари нема. Та переконалися, що свій на свого натрапив. Гетьман Мазепа знав усі секрети европейської політики не гірше від шведського канцлера і розомва їх була навіть для короля справжнім пиром.

Не счулися, коли маршал церемонії попросив до обіду.

В дворі не було такої салі, щоб могла помістити численне товариство. З конечности треба його було розбити.

По середині королівського стола сів сам король, а праворуч його гетьман, а тоді вже напереміну найвищі шведські достойники і найвизначнійші з гетьманових старшин. Було їх при тому столі сімох, з Орликом, як українським канцлером на чолі. Для инших накрито ще два столи, а деяких запросили граф Піпер та генерал Реншільд до своїх кватир. Обід був невибагливий і небагатий, та за те — королівський. Ніхто не дивився, що подавали на стіл, а всякий мав собі за честь сидіти вкупі з Карлом XII і з гетьманом Мазепою.

«Моменту, якого бажав собі великий гетьман Богдан Хмельницький, а якого Бог не дозволив йому діждатися, ласка божа дозволила діждатися мені. Дружилася Україна з усякими своїми сусідами ,але дружба тая не виходила їй на добре. Може народи Шведський і Український дотримають собі цеї дружби вірнійше, чого я собі щиро бажаю», — говорив гетьман до короля.

А король впевняв, що і він не чого другого хоче, лиш, щоб раз в Европі запанував мир, щоб вона позбулася утиску й тиранства, котре спричинює так багато лиха та спиняє розвиток народів. Ані України, ні Росії, ні Польщі він до Шведської держави приєднювати не хоче, але бажає собі, щоб скрізь сиділи на престолах володарі, які мудро, справедливо й людяно володіли б своїми народами та не кривдили і не катували людей. «Пю за визволення великої і багатої від природи Української землі!» — кликав король.

«Пю за воєнні успіхи вашої королівської милости і на славу хороброго шведського лицарства!» — відповів гетьман.

«За визволення України!» «За славу Швеції!» лунало кругом.

— — — — — — — — —

Вечоріло, як гетьман сідав на свого білого коня.

Зривався вітер. Мерзло.

«Мабуть скоро прийде цього року зима», — казав до гетьмана Орлик.

«Щоб тільки не московська», — відповів журливо гетьман.

Білий кінь ставав, гетьман наслухував. «Нічого не чуєш, Пилипе?» — питався свого писаря.

«Ні, ваша милосте».

«А мені здається, ніби в Батурині ревуть гармати».

«За визволення України» — доповів Орлик.

«Батурин . . .» сказав журливо гетьман.

«Батурин. . .» доповів, зітхаючи Орлик.

КІНЕЦЬ

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.

Пачки до Европи й Азії
Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.
Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.
Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.
Висилаємо крім пачок бандерольки з нашого товару.
М. Лаврин
Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

МЕДИЧНА АСОЦІЯЦІЯ
Plaza Medical Association
(LONDONDERRY)
проголошує відкриття нової канцелярії при
#204 Londonderry Professional Bldg.
13717 - 70 Street Edmonton T5S 3C8
Тел.: 478-2958 Відкрито від 1 до 9 год. веч.
Д-р Л. Л. ТЕ —
Алергія і внутрішня медицина
Д-р М. ВАРЕНИЦЯ —
практика, обмежена до психіятрії
Д-р И. В. ТАНАСЮК —
Заг. лік. практика
Д-р А. МАРТИНЮК —
практика, обмежена до психіятрії
Д-р М. С. ЯКИМЕЧКО —
практика, обмежена до психіятрії
Також дальше приймається пацієнтів при Griesbach Plaza

ЩАДІТЬ БЕЗПЕЧНО
В КОРИСНОМУ БАНКУ
Мільйони канадійців щадять у нас. Ми є одним з найбільших і найстарших заснованих банків в країні.
В Royal Bank ви одержите високий відсоток на ваших ощадностях, і також повну забезпеку. Royal Bank є членом Канада Депозит Іншуранс Корпорейшон.
Заходьте і відвідайте нас кожного разу, коли ви потребуєте поради або інформацій ...наприклад, якщо ви бажаєте вислати гроші для когось в іншій країні. Ми будемо завжди щасливі вам помогти.
„Хтось говорить по-українському
у відділі недалеко вас".
Вони допоможуть Вам вибрати зразок конта, який є для вас найкращий.
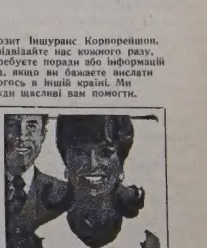
ОСОБИСТЕ ЧЕКОВЕ КОНТО
Вигідний спосіб, щоб платити ваші рахунки — і держати рекорд з того, що ви видали. При кінці кожного місяця ми посилаємо вам перечислений звіт з вашого рахунку і всі ваші анульовані чеки.
БОНУСОВЕ ЩАДНИЧЕ КОНТО
Це конто виплачує вам високий відсоток на ваших ощадностях, і ви не одержуєте чеків, які спокушували б вас, щоб видавати. Якщо ви бажаєте витягнути гроші, ви тільки зайдіть до банку.
ТЕРМІНОВІ ДЕПОЗИТИ
Ці депозити зискають додаткову високу ставку від відсотків понад нерухомий період часу. Засягніть повні деталі в вашому Royal Bank Відділі!

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ❖ Виходить щочетверга в Едмонтоні ❖ Видає Спілка „Українські вісті".

Published every Thursday in Edmonton ❖ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ❖ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.

Ukrainian News, 10967 - 97 St., Edmonton, Alta T5H 2M8
Телефон 422-5708 Telephone
Second class mail registration number 1035.

КОМЕНТАР

ПРО САМОПОШАНУ І НЕДОСТАЧУ ОСОБИСТОЇ І НАЦІОНАЛЬНОЇ ГІДНОСТИ

І. КЕДРИН

Журнал „Вісті Комбатанта" надрукував статтю відомого журналіста, довголітнього редактора "Діла" у Львові та "Свободи" у США І. Кедрина, яку, з уваги на її актуальність, передруковуємо в цілості. — Ред.

Діти є, відомо, благословенням Господнім. Вони є джерелом великої радости, але й причиною турбот і смутків. Розмірно малим ще клопотом є питання, що батькам робити, коли хочеться іти на якусь імпрезу, а дома є мала дитина. Щоб не відмовитися від імпрези і не сидіти дома, — батьки часто забирають дитину з собою, тим паче, коли на сцені або естраді будуть показувати щось, що може дитину зацікавити. Звичайно, перед початком імпрези і під час перерви — діти ганяються з криком у переходах, не респектуючи чужих ніг. Під час самої вистави чи концерту дитина, яка сидить за Вами, копає вас своїм черевичком або й сіпне за волосся. Але це її привілей і нічого за те сердитися. Коли проте батько, освічена українська людина, професіоналіст, упоминає дитину „сит давн", „бі квает" — то це вже стає джерелом пересердя для сусідів.

Ми чували вже виправдування таких батьків, які — тому говорять по-англійськи до своїх дітей (дуже часто препоганою ламаною англійщиною), щоби від своїх дітей навчитися англійської мови і позбутися свого українського „акценту". Але знаємо, що наслідком такого „самонавчання" батьків є те, що у домі таких батьків панівною стає англійська мова і що дитина не знає української мови та відпадає зовсім від українства. У 20-их роках був десяток-два видатних українських інтелігентів, які прибули тоді з Галичини, Відня або Чехо-Словаччини до Америки і стали тут піонерами української справи, найбільш заслуженими у різних ділянках життя. Діти майже всіх без винятку тих видатних родин — цілком відійшли від українства. Навіть тих батьків, які повінчалися з українками. Якби запитати котрого з них, чому так сталося, то може дехто сумно й ніяково признався би: „якось так вийшло", що почали до дитини говорити по-англійськи, — увійшло це в навичку, з якої трудно було визволитися, — дитина дістала вчителів і товаришів забави американців, — не було українського товариства, — не було такого українського друкованого слова чи українських імпрез, які могли б притягнути й зацікавити дитину, — полонити її уяву й прихилити до українства, — врешті діти — син і дочка — повінчалися з чужомовними партнерами...

Коли малоосвічені батьки напереломі минулого й цього сторіччя вживали дома української, хоч і простої та нелітературної мови, то їх діти таки винесли з дому обмежене знання тієї мови і згодом, зустрівшись з українськими „діпістами" у Німеччині й Австрії та новоприбулими українськими імігрантами після другої світової війни — „підтягнулись" не тільки знанням української мови й інших предметів українознавства, але й відчуванням свого тісного зв'язку з українством, свідомістю своєї приналежности до українства, з усіма його політичними та культурними змаганнями. Це своєрідний феномен, що власне „прості" батьки зберегли в українстві своїх дітей, а освічені втратили їх. Нема найменшого сумніву, що зробила це передусім у батьківському домі, на створення якої вплинула передусім — мова.

Знаємо, що мова іноколи не є вирішною для дефініції національности і що іноколи людина, яка користується дома й поза домом чужою мовою, може для української справи зробити більше, як турра-патріот, який поза українською взагалі ніякої іншої мови не знає. Це правда. Автор цих рядків був у 20-их р.р. на відкритті „Просвіти" у Холмі (її швидко потім поляки закрили) і там чув у коридорі, як один приявний казав другому по-польськи: „Ти віш, он повєдзял мі, же я єстем поляк. То я мало не забілем єго". Але такі випадки — патріотизму без знання рідної мови — виняткові. Першою познакою свідомости є таки рідна мова. І законом є той примітивний віршик „Мово рідна, слово рідне, хто вас забуває, той у грудях не серденько, а лиш камінь має". „Камінь в грудях" — це поетична гіпербола, а насправді — це почуття меншевартости і брак почуття національної гідности

На минулорічному З'їзді українських журналістів молода патріотка-журналістка з Канади заявила, що видавати англомовну пресу на те, щоби зберегти при українстві молодь, яка не володіє українською мовою, це насправді нагорода за лінивство тих молодих людей, які не хочуть, чи не мають терпеливости вивчити українську мову А втім, аргументи за видавання української англомовної преси дуже поважні Однак вони стосуються молоді, яка не знає достатньо української мови та якій трудно читати україномовну газету. Батьки, які добре знають українську мову, інтелігентні й освічені професіоналісти, належать до цілком іншої категорії Коли вони говорять до своїх дітей по-англійськи, а не по-українськи, добровільно, непримушено, без ніякої потреби і без будь-якої особливої цілі, а „просто так-собі", — то не можна цього окреслити інакше, як почуттям меншовартости, що тісно сполучене з браком почуття національної гідности

Українські туристи з західніх країн на Україну обурюються і бідкають, інші навіть розпачають, що на вулицях і в крамницях міст в Україні чути скрізь московську, а не українську мову Але так було й за царського режиму і це наслідок загальної атмосфери терору, це стихійний вияв застрашення, чи — може хтось скаже — інстинкт самозбереження, або опортунізм, щоб не наражатися на більші чи менші шикани чи переслідування збоку ворожого українству режиму. Хоч це явище переходове, як було воно власне й за царського режиму, коли зникло за першим подувом революційного вітру у 1917 році, проте воно явище неґативне Бо коли б усі українські люди в Україні мали глибоке почуття національної гідности — вони всі говорили б всюди, у себе дома, на вулиці, у крамницях, у трамваях і на праці по-українськи, і режим мусів би з тим фактом примиритися. Але виправдаймо його умовинами тамошньої дійсности. Чим виправдати таке явище в умовинах американської чи канадської дійсности?! Чим виправдати інтелігентного батька-українця, який до свого малого синка на українській культурній імпрезі, в українському оточенні, говорить „сит давн" і „бі квает!" І то в часі визнання Канадою її „багатокультурности" та Америкою її „етнічности" і „спадщинности".

Пишеться і говориться про „збереження української тотожности' в чужомовних країнах поселення, є вже спеціялісти і є фанатики формування „української виховної системи". Ніякі дискусії на цю тему нічого не поможуть, якщо в українському суспільстві в Америці й Канаді — найперше з усіх інших вільних країн у світі — українці у масі не матимуть глибокого почуття національної гідности. Так, як його мають жиди, італійці, порторіканці, мурини, які маніфестують свій зв'язок з батьківщиною своїх пра-прадідів зачісками „афро-стайл" і вимагають по університетах та коледжах, щоб уводити там виклади афрології. Ніякі наймудріші теоретичні доповіді на всіх з'їздах включно з осіннім Другим Конгресом вільних українців у Торонті не поможуть, коли характеристичною рисою батьків-українців буде почуття меншевартости і брак почуття національної гідности. І тому поруч із суперечками на тему підручників для шкіл українознавства, поруч з дискусіями на тему педагогічних метод, які треба стосувати у школах українознавства, варто було б перевести „ударну кампанію" націлену на прищеплення почуття національної гідности українським людям у вільному світі, не тільки дітям і молоді, але в першу чергу батькам, щоб вони своїм поведенням не деморалізували своїх дітей і не відштовхували їх від українства. Варто би подумати, як промовити до розуму і до стиду тим батькам-інтелігентам, щоби вони до своїх неспокійних дітей на українській культурній імпрезі таки казали „Сідай" і „будь тихо" — українською мовою, а не в англійському перекладі.

Вісті з Едмонтону

Нова культурна установа в Едмонтоні

В Едмонтоні повстала нова культурна установа під назвою Асоціяції діячів української культури, або скорочено АДУК. Ця подія відбулася 25-го серпня вечором в залі УНДому.

В організації цього вечора активну участь брав невтомний працівник на національній та політичній ниві, голова крайової управи ЛВУ, Микола Сус. До президії зборів увійшли д-р В. Стебельський, редактор „Гомону України" з Торонта та активний діяч багатьох ділянок політично-визвольної, та виховно-інформаційної роботи, а також загально відомі едмонтонці М. Сус та І. Кейван.

Д-р Б. Стебельський, виголосив добре опрацьовану та продуману доповідь „Різниці культур України й Московії", базовану на археологічних, антропологічних та історичних дослідах чужих науковців. Доповідь була багата та образка своїм змістом і невпинно тримала пильну увагу слухачів.

Після доповіді відбулася дискусія, наслідком якої і постала — четверта з черги в Канаді — Асоціяція діячів укр. культури.

Головою едмонтонської АДУК обрано С. Яременка, відомого музики, композитора та диригента; його заступником М. Голинського, колишнього славного співака оперних театрів в Україні та за кордоном (Польща, Німеччина, Австрія, Італія тощо). Секретарем став В. Савчук, голова шкільної ради, та його заступником М. Когут; на скарбника нової організації вибрано Д. Муринку, відомого нам поета Дана Мура; культурним референтом стала п-ні Т. Федорова, знана поетеса-лірик, та вільним членом о. крилошанин Ю. Ковальський, парох катедри св. Иосафата.

До контрольної комісії увійшли: М. Хом'як, Б. Рудик та М. Сус.

Цей милий вечір скінчився подякою М. Суса Б. Стебельському та в добрій вірі, що в майбутньому праця в ділянці української культури значно пожвавиться.

Мико

Храмовий празник

КАТЕДРАЛЬНОЇ ПАРАФІЇ

В неділю, 16 вересня відбудеться в катедральній парафії св. священч. Иосафата храмовий празник.

Врочисту Архиєрейську св. Літургію відслужить Преосвященний Владика Ніл в сослуженні священиків о год. 10.15 рано.

Після кінцевої св. Літургії, в год. 12.30 буде святочний обід.

На храмовий празник та святковий обід запрошують сердечно

оо. душпастирі, церковний комітет та оба відділи ЛУКЖ „Добра воля".

Річний осінній чай

Відділу Ліги ЛУКЖ при парафії Успення Пресв. Богородиці в Едмонтоні, запрошує ласкаво всіх прибути на Річний осінній чай, який відбудеться в неділю, 23 вересня в год. 2 до 4.30 попол. у власній залі при 15008 - 104 авеню.

Управа відділу ЛУКЖ

Храмовий празник у Беверлі

Парафія Покрова Пресвятої Богородиці в Беверлі святкуватиме храмовий празник у неділю, 30 вересня.

Торжественну св. Літургію відправить о. крилошанин М. Дядьо, парох церкви св. Николая о год. 10 ранку.

По Службі Божій празничний обід у школі св. о. Николая (38 вул. та 115 авеню).

На це торжество запрошує парафіян та гостей із наших едмонтонських парафій

о. парох та церковний комітет.

д-р Маруся Бек відвідає з доповідями міста Західньої Канади

Д-р Маруся Бек з Дітройту США, яка є заступником голови Виконавчого Органу УНРади — керівником зовнішньої інформації та заступником керівника експозитури В. О. УНРади на американський континент, промовлятиме на вічах в нижче поданих містах на тему: — 25-річчя УНРади та завдання на майбутнє.

1.: ВІННІПЕГ — неділя, 23 вересня о 3-тій годині пополудні в залі Т-ва „Просвіта" 667 Флора Авеню.

2.: РІДЖАЙНА — вівторок 25 вересня о 8-мій годині вечора в залі „Просвіти" 1817 - Квін Стріт.

3.: САСКАТУН — четвер, 27 вересня о 8-мій годині вечора в залі української православної громади — Пресвятої Тройці.

4.: ЕДМОНТОН — неділя, 30 вересня о годині 7:30 вечора в залі УНО 10629 - 98 Стріт

5.: ВАНКУВЕР — неділя, 7-го жовтня о годині 7:30 вечора в авдиторії української православної громади 154 - 10 Авеню.

Д-р Маруся Бек є визначна політично-громадська діячка, яка є широкознана зі своєї діяльности, як у США, так і в Канаді. Вона є талановитою бесідницею й широко обізнана з політичною ситуацією в світі й завданнями українців. На віча запрошується українське громадянство.

Представництво В.О. УНРади на Канаду.

УКРАЇНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

Централя Українців Католиків Едмонтонської єпархії повідомляє, що, починаючи від понеділка, 10 вересня, будуть дальше відбуватися радіопередачі Централі під керівництвом п. Р. Осташевського.

Передачі будуть відбуватися кожного понеділка від год. 8.30 до 9-ої вечора з французької радіостанції СіЕйчЕф Ей в Едмонтоні.

Побажання відносно радіопередач та грошові пожертви на радіопередачі просимо слати на адресу „Українських Вістей" із заначенням „Радіопередачі".

Український день у Веґревил

(26 серпня 1973)

Зродилася щаслива думка, щоб „український день" цього року влаштувати в Веґревил. Ми вийшли цього року з парку Елк Айланд, й показали зразки українського мистецтва в осередку українського поселення.

Організував „український день" едмонтонський відділ КУК із участю відділу в Веґревил та при активній співпраці обидвох веґревильських парафій.

Цьогорічний „український день" розпочався Богослуженнями в обидвох українських церквах. Співали хори з Едмонтону: у католицькій церкві — хор парафії св. Василія, під диригентурою п. М. Слободи й православній церкві — хор СУМК, під диригентурою п. Р. Солтикевича.

Управа міста Веґревил рада була „українському дневі" й відпустила на це велику площу та будинок. На площі був концерт, а в будинку виставa українських поштових марок та української дитячої книжки. Першу виставу влаштував наш філателіст із Едмонтону п. О. Кокіль, а другу — української книжки — п-і О. Росляк. У цьому будинку пані обидвох парафій служили відсвіжуючими напитками, солодким та кавою.

Була чудова погода. Концерт був надворі. Було около дві тисячі слухачів і глядачів. Між гостями був мейор міста п. В. Мошанський, посол д-р П. Євчук, та оо. душпастирі обидвох церков.

Програму розпочав п. Р. Осташевський, культурно-освітній референт КУК у Едмонтоні, а відкрив свято п. О. Гордей, голова місцевого відділу КУК. Подякувавши собі взаємно за вибір міста Веґревил на цьогорічний „український день і за згоду місцевого відділу зайнятися частиною організації, він привітав гостей. Від імені міста Веґревил вітав усіх учасників і організаторів „українського дня" п. В. Мошанський.

На мистецьку програму „українського дня" складалися: показ української вишивки, хорові та танцювальні попиcи.

Показ української вишивки застосованої до модерної моди був дуже симпатичний і корисний. П-і В. Шевчук у своїй доповіді-поясненні дала коротеньку історію вишивки Прийшла вона до нас із Візантії разом із християнством. Спочатку плекали її і розвивали в манастирях і служила вона церковним цілям: священичі риси, церковні обруси іт.п. Потім вишивка перейшла до народу й стала великою його цінністю. Членкині Союзу Українок Канади з парафії св. Івана демонстрували сукні з різного роду вишивками та на різні нагоди.

На концертову частину програми складалися: пісні, танці — гуртові та сольові, та одна декламація. У програмі брали участь два хори: СУМК, (тепер) мішаний хор „Дніпро" та квартет ансамблю „Мережі". Диригував обидвома хорами п. Р. Солтикевич, акомпаньював О. Солтикевич. Мистецьким керівником „Мережів" є п-і М. Дитиняк та С. Яременко, фортепяновий супровід — п-і М. Фодчук.

Всі точки програми були милі, живі та добре виконані.

Із танцями виступали діти: Веґревил — інструкторка Б. Муканик; школа українських танців із Ту Гилс — інструктори Денис і Гелен Елко — показали танці: „женці" й „гопак". Козачок - сольо танцювала учениця з Ендрю — Донна Козак.

На окрему увагу заслуговує спів-сольо та деклямація

(закінчення на 5. стор.)

ПРИГІДІТЬ НА РАДІСНУ ЗАБАВУ

ОКТОБЕРФЕСТ ЕДМОНТОН 1973

Приходьте до Спортекс на Едмонтонській виставовій площі, де проведете мило й безжурно час.

ДВА ТИЖНІ ВЕСЕЛОСТИ! четвер, п'ятниця, субота — 20-22 і 27-29 вересня!

Зовсім слушно! Під кінець двох тижнів буде гучна забава з пивом, баварською музикою та розвагою, зі співом та танцями!

Там будуть смачні німецькі страви! Там буде першоклясна музика! Там будуть ваші приятелі — й повний будинок розбавлених та веселих людей! Не оминіть цього!

Ви навіть можете виграти автомобіль 1973 Фольксваґен Супер Біттел, 5 квитків за 1.00 доляра.

ВСТУП $3.50

(В тому включений кам'яний пугар на пиво — який можете собі взяти на пам'ятку)

ЧЕТВЕР І П'ЯТНИЦЯ: від год. 5 попол. до 1-ої вночі. СУБОТА: від год. 12-ої полудня до 1-ої вночі.

Едмонтонська виставова площа. (огол.)

Едмонтон, Алберта: – пам'яті бл. п. д-ра Івана Яреми

В четвер, 30 серпня, помер після довгої й затяжної хвороби, бл. п. д-р Іван Ярема.

Замість дописі друкуємо слово, що його виголосив на похороні покійного його довголітній приятель, едмонтонський адвокат Петро Саварин.

Ред.

* * *

Зібралися ми оце, щоб згідно з віковічним християнським звичаєм, попращати в останню дорогу бл. п. д-ра Івана Ярему: родина, знайомі, приятелі, всі, які знали його й до яких вспіла долетіти сумна вістка про його смерть. Ще вчора був живий, хоч хворий, а сьогодні — його вже немає. І жаль нам його, його родини, а зокрема — його дорогої дружини, яка через довгі роки доглядала його в його хворобі, і його сина д-ра Андрія.

„Бо що людське життя, — говорив колись Сковорода, — як не суета-сует? Людське життя — то хмарка на небі вічности, черешневий цвіт, дим із пастуших вогнів. Сьогодні є, завтра повіяв вітер — і сліду нема".

бл. п. Іван Ярема

Д-ра Яреми нам зокрема жаль. Була то високо-інтеліґентна, талановита, глибокодумаюча, надзвичайно гуманна людина. Напевно нема багато таких, які б знали українську літературу, поезію та історію так, як він знав. Ледви чи є багато таких, щоб так орієнтувалися в українському житті, як орієнтувався покійний. Був він справжнім патріотом, подеколи непрактичним, але ніколи байдужим до всего того, що ділолся кругом нього.

Був він одним із могікавів української визвольної боротьби, ветераном УГА, що золотими буквами записалася в історії України в пам'ятні роки 1918-21. Взагалі, можна сказати, що він був поколінням двох великих світових воєн, і як такий — багато пережив і багато натерпівся.

16-літнім юнаком, не покінчивши ґімназії, вступив він до УГА, а після війни, разом із тисячами інших, — залишився на чужині, в Чехії, де в Ліберці закінчив ґімназію, а опісля, на празькому університеті — медицину. До рідних сторін так і не судилося йому повернутися. За вийнятком 4 років, які прожив в Берліні і 3 років, які прожив у Відні, жив весь час у Празі, але ніколи не зрікся свого українського імени й ніколи не згубив віри в українську правду. Не були йому чужі три столиці: Прага, Відень і Берлін, але де б він не був, він завжди держався української громади, завжди працював для добра України. Належав він до категорії справжніх політичних еміґрантів, що свідомо й добровільно йшли терпистим шляхом чужини, були амбасадорами української кривди і правди, доказом нашої політичної зрілости.

Помимо всіх труднощів, покійний здобув високу освіту, став лікарем, і в той спосіб був він прикладом для інших, що Україні потрібні освічені люди, навіть на чужині. Його слідами пішов його одинокий син д-р Андрій, з котрим ми сьогодні теж співчуваємо. Таким батьком треба гордитися!

Щастя усміхнулося покійному щойно в 1947 році, коли в Німеччині познайомився й одружився зі своєю дружиною, тоді Анною Лютак. Приїхавши до Канади, він став на працю зразу в шпиталі Мізерекордія, а потім у шпиталі Ебергард меморіял, й працював там, аж поки хвороба не прикувала його до крісла. Але й у Едмонтоні, як і передше в Европі, покійний не стояв осторонь громадського життя: його можна було побачити на всіх громадських зібранням, концертах та на різних сходинах. Належав він до тов. кол. вояків УГА, Товариства сприяння УНР-аді, Літературно-мистецького клюбу, Публ.-Наукового Інституту, Інституту закордонних справ, КУК, був членом катедри св. свящ. Йосафата та різних інших організацій. Скрізь він служив радою-порадою, та заохочував до праці. Покійний був знаменитим дописувачем до газет і журналів, в яких подавав глибокі аналізи нашого життя і проблем. На рідній землі, в кращих обставинах, він був би напевно опинився на верхах нашого професійного й громадського життя.

Мені і моїй дружині зокрема його жаль, бо він був нашим особистим родинним приятелем. Від нього я довідався чимало чого, навчився та зрозумів багато справ. Він служив мені доказом, що свідомі одиниці не зневірюються навіть в найважчих обставинах життя, — а зокрема — не тратять свого національного обличчя, де б вони не були.

Немов журавлі відлітають вони один за другим наші видні громадяне: А. Байрак, М. Росляк, інж. В. Батицький, д-р М. Залеський, О. Климкович, В. Залуцький, проф. Ю. Буцманюк, д-р І. Романків, інж. М. Фляк, найкращі з найкращих, колишній „галицький цвіт". Лягають вони у вільну канадську землю, далеко від рідної землі, а разом з ними лягає частина й честь нашої історії, історії двох великих світових воєн. Кінчиться їхня одисея-блукання поворотом до тихої пристані Всевишнього, „в якого кімнатах є все", який все бачить і все знає, і який нагородить їх життям вічним. Д-р Ярема, які і його приятелі, був вірний до кінця: своєму народові, своїй Церкві, своїм українським традиціям і культурі, а як каже св. Письмо — „хто буде вірним до кінця, — той дістане вінець вічного життя".

За те заслуговує покійний д-р Ярема на нашу вдячність та на нашу пам'ять. Тому ми прийшли сюди віддати йому наш останній поклін. Від української громади якої вірним сином був покійний д-р Ярема, ми складаємо співчуття дружині, синові з невісткою, і дальшій родині, й пращаємо його останнім: „вічна йому пам'ять".

Д-р Іван Ярема родився 16 липня 1902 р. в родині Степана і Юлії Яремів в Старому Самборі. До ґімназії ходив він у Старому Самборі, в Коломиї і Ліберці, в Чехословаччині. Медицину покінчив він на Карловому Університеті в Празі. Помер 30 серпня, 1973 р. в Едмонтоні, Алберта, залишивши в глибокому смутку дружину Анну, сина д-ра Андрія з невісткою Гейл, і брата Гриня на Україні. Заупокійні богослуження відправили Преосвящ. Владика Ніл, почесні оо. крилошане Ю. Ковальський і М. Дядьо і митр. радник о. В. Чопей. На панахиді працав покійного Преосвящ. Владика Ніл з яким покійний був споріднений, а на Службі Божій о. Ю. Ковальський. Від громадянства попращав його Петро Саварин, а від Товариства Українських лікарів д-р А. Мартинюк. Похоронено покійного на українському цвинтарі св. Михаїла в Едмонтоні. Домовину несли: Ю. Стефаник, М. Хомяк, Т. Литвяк, Л. Цимбалістий, Т. Кунцяк, д-р М. Вареница і П. Саварин.

Замість квітів на могилу покійного склали п-во П. і Каміля Трильовські $10.00 на УНР-аду, а на Шевченківську фундацію склали датки наступні особи (зібрала Ольга Саварин): дружина Анна зі сином $100.00, по 20.00 дол.: п-во Л. Цимбалісті, п-во Д. Форсиз; 15.00 дол.: К. Герман; по 10.00 дол.: Й. Меклюр, О. Батицька, п-во Н. Голубіцькі, М. Голинський; по 5.00 дол.: п-во Г. Иопики, п-і А. Кучер, п-і І. Буцманюк, п-во М. Варениці, п-во А. Мартинюки, п-во В. Іванці, Ю. Федуник, М. Лишак, М. Лепін, Е. Дрейк, п-і О. Федак, Т. Кунцяк, п-во М. Хом'яки; по 3.00 дол.: п-во І. Кейван, п-і О. Грабар; по 2.00 дол.: п-во М. Трач, п-і М. Залуцька, М. Ковальський; по 1.00 дол.: Д. Прокоп, В. Гарбай. Разом 279 долярів.

На „Українські Вісті" дружина покійного передала 25.00 долярів. За жертву щиро дякуємо, а покійному д-рові Іванові вічна пам'ять.

ПОДЯКА

Сердечно дякуємо родині й приятелям за співчування й поміч у зв'язку зі смертю нашого найдорожчого чоловіка й батька. Дякуємо лікарям, медсестрам і керівництву шпиталів Університетського і Ґрендвю, зокрема Преосвящ. Владиці Нілеві і оо. крилошанам Ю. Ковальському, М. Дядеві та о. митр. радникові В. Чопеєві за відслуження похоронних обрядів. Дякуємо за квіти П. Саваринам і за датки на УНР-у і Шевченківську фундацію. Щиро дякуємо теж всім іншим. Тим, які несли домовину й паням, які допомагали приготовити перекуску. Вкінці дякуємо всім, які поспішили до нас зі щирим серцем та розрадою в нашому горю, а п-ву П. Трильовським зокрема щиро дякуємо за те, що щитижня відвідували покійного через довгі роки його хвороби.

Дружина Анна
і син Андрій

СПАДКОЄМЦІ СТАЛІНА

Олександер МАЙ

Понад десять років тому газета „Правда" надрукувала вірша Євгена Євтушенка „Спадкоємці Сталіна". В останніх рядках цього вірша поет з гордістю заявляє, що Сталіна винесли з мавзолею. Але як винести Сталіна, питає Євтушенко, з його спадкоємців? На це питання ще ніхто не відповів, хоч минуло двадцять років після смерті „геніального вождя і батька трудящих усього світу". Чим пояснити живучість сталінізму? Чому за двадцять років, що минули після смерти Сталіна, країна „перемігшого соціялізму" не тільки не подолала сумних наслідків грезвісного „культу", але досі навіть не викрила всіх злочинів, пов'язаних з епохою сталінщини?

Якоюсь мірою поет Євтушенко відповів на це запитання такими рядками: „иные наследники розы в отставке стригут, а втайне считают, что временна эта отставка, иные и Сталина даже ругают с трибун, а сами тоскуют о временах старом". Але ті часи, коли Сталіна лаяли з трибун, вже минули. Навпаки, декому йому не вистачає і робляться спроби, правда, дуже обережні, знову підняти його на трибуну. Так, він залишив багатьох спадкоємців і вони ночами мріють про повернення сталінських часів.

Нам невідомо, чи відзначають члени Політбюро свої іменини. Принаймні, шестеро із них у лютому були іменинниками. Так, вісімнадцятого лютого Підгорний відзначив своє сімдесятиріччя, двадцять першого лютого Косигіну минуло шістдесят дев'ять років, чотирнадцятого лютого Шелеста поздоровили з шістдесяти п'яти річчям, сьомого лютого Пельше дочекався свого сімдесятидвохріччя. Серед членів Політбюро є й молодші люди — не молоді, але молодші. Наприклад, Кулакову і Щербицькому недавно виповнилось п'ядесят п'ять років — обидва народилися в лютому вісімнадцятого року. Брежнєв народився у грудні дев'ятсот шостого року — отож йому вже понад шістдесят шість.

Цікаво було б знати, про що ведуть розмову між собою члени Політбюро, відзначаючи дні свого народження? Кажім, зібравшись з нагоди сімдесятиріччя Підгорного, вони, напевне, згадували різні періоди свого життя. Адже всі вони добре пам'ятають незабутній тридцять сьомий рік, коли одним фортуна посміхнулася, а інших відправила на той світ. Наприклад, Леонід Ілліч Брежнєв до тридцять сьомого року працював інженером на металурґійному заводі, але в травні тридцять сьомого року перейшов на партійну роботу. У лютому тридцять дев'ятого року він зайняв пост секретаря Дніпропетровського обкому партії. У жовтні п'ятдесят другого року на дев'ятнадцятому з'їзді ЦК КПРС його помітив Сталін. Додому він повернувся членом ЦК і навіть кандидатом в члени Президії ЦК КПРС. Того ж таки тридцять сьомого року нинішній член ЦК КПРС Воронов, закінчивши Томський індустріяльний інститут, перейшов на партійну роботу. Тридцять дев'ятого року він став секретарем Прокопієвського міському партії. За часів Сталіна він успішно просувався по партійній драбині і на дев'ятнадцятому з'їзді КПРС він опинився в членах ЦК. Те ж саме міг би розповісти про себе член Політбюро Кириленко. До тридцять шостого року він працював на авіяційному заводі, а вже тридцять дев'ятого року він очолив Запорізький обком партії. Нинішній голова Ради Міністрів СССР Косигін ще тридцять дев'ятого року був членом ЦК. Нинішнього голову Президії Верховної Ради СССР Підгорного також тридцять дев'ятого року було призначено заступником наркома харчової промисловости СССР, а на дев'ятнадцятому з'їзді партії з ініціятиви Сталіна його введено до складу Центральної Ревізійної комісії. Член Політбюро Суслов ще тридцять сьомого року очолював Ростовський обком партії. Професійний чекіст Пельше — нині член Політбюро ЦК КПРС — був особистим охоронцем Сталіна. Отож ніхто з них не має підстав нарікати на тридцять сьомий рік. Усі вони не тільки збереглися, а завдяки єжовщині, завдяки сталінському теророві виплили на поверхню і від тридцять сьомого року займають високі становища.

Це до них відносяться слова академіка Сахарова, який сказав, що „після Сталіна залишилися його спадкоємці, які у тридцяті-сорокові роки поробилися завзятими адміністраторами і правили людьми, покрикуючи на них. Будучи в період „культу" секретарями обкомів, райкомів, директорами підприємств, вони мали необмежену владу і усували небажаних людей, а найменшу критику супроти них трактували як державний злочин. Такими ж методами вони діють і тепер, цупко утримуючи владу".

Двадцять років минуло по смерті Сталіна, але дух Сталіна живе серед його спадкоємців, і ніхто ще не відповів на запитання поета Євтушенка: „Как из наследников Сталина Сталина вынести?"

Короткі вістки

► **64-річна голляндська** королева Юліянна відзначувала з великою врочистістю 25-річчя свого володіння. Всі урядові будинки, банки та крамниці були в той день зачинені. Королева Юліянна втішається великою популярністю.

► **Група перських терористів** напала на рафінерію нафти в перській місцевості Абадан й хотіла її ушкодити. В сутичці з поліцією двох терористів згинуло, а 16 було поважно поранених.

► **До Іраку привезли** мексиканську пшеницю й американський ячмінь, що були призначені на засів й були затроєні, щоб їх не їли хробаки. Голодні мешканці Іраку покрали з сулен збіжжя й потруїлися. Досі померло 459 осіб, а в шпиталях є 6,530 хворих.

Проф. Яр. Рудницький доповідав у Оттаві

(СД.) В днях 12-19. 8. 1973 відбувався в Монреалі й Оттаві сьомий із черги Конґрес міжнародної асоціяції порівняльної літератури з участю вчених із різних країн Европи, США, Азії, Австралії. Були представники СССР, але делеґата з України не було. Єдина доповідь на українську тему була доповідь проф. Яр. Рудницького з Вінніпеґу на тему „Канадські й арґентинсько-бразилійські повісті про піонерське життя", в якій автор обговорив і порівняв твір І. Киріяка „Сини землі" й повість В. Буженка (о. В. Зінька) „На степу червоної землі" (Прудентопіль 1962).

Доповідь була виголошена в п'ятницю 17-го серпня в Карлтоновому університеті в Оттаві в англійській мові й викликала живу дискусію, в якій з українців приймали участь проф. К. Біда з Оттави, проф. Р. Струць із Калґарі й проф. Є. Осгуд-Васильківська з Вашінґтону, а з неукраїнців проф. А. Кандідо де Мелльо е Соуза з Сан Павльо, Бразілія, проф. А. Рама з Монтевідео, д-р Л. Дудек з Монреалу, що був головою сесії, та інші.

Черговий конґрес Асоціяції відбудеться в 1976 року в Будапешті, Угорщина.

Новий синьожовтий прапор на Караїбщині

Оттава (ОУПС) — У слід за Барбадою, що проголосила самостійність у 1966 року і прийняла синьожовтий прапор з тризубом як свій державний знак, новопостала держава на Караїбщині — Багама прийняла теж синьожовтий колір як основний для свого прапора. Її доповнює чорний клинець-трикутник при держаку. Прем'єр нової держави Л. О. Піндлінґ взяв участь у недавній конференції голів Комонвелту в Оттаві під патронатом королеви Єлисавети II.

Користаючи з перебування прем'єра Піндлінґа в Канаді проф. Яр. Рудницький відбув з ним інтерв'ю 9-го серпня, поставивши йому м.ін. і питання про символіку нового прапора. Прем'єр Піндлінґ пояснив, що синій колір символізує сині багамські моря, жовтий — піскові береги-пляжі Багами, а чорний трикутник символізує чорне населення, що поволі приходить до слова в світі. Ані з українськими, ані з шведськими барвами новий прапор не має нічого спільного.

„Український день"

(продовження з стор. 4.)

Ольги Федоркевич, учениці з Ллойдмінстер.

Головним промовцем на „українському дні" був д-р П. Євчук, посол до федерального парляменту. Його представив адвокат П. Саварин.

Не думаю задержуватися над змістом промови посла, бо вона буде поміщена в „УВ". Спокійний тон, але тяжкі слова падали каменем на серце: „чому многі наші зміняють свої імена, зміняють свою релігію, забувають свою мову, — стверджуючи факт, зроджував думку-питання промовець.

На маргінесі „українського дня": думка вийти з Елк Айланд парку, де досі влаштовувано Український день, добра, розумна. Едмонтон має українських культурно-мистецьких імпрез аж забагато й за часто. Може тому й участь у них стає щораз менша. Натомісць не всім можливо їхати десятки миль із околиці, щоб відсвіжити себе рідною атмосферою у Едмонтоні. Наші люде поза Едмонтоном відчуюються від рідного мистецтва, бо рідко мають нагоду його бачити. Виступи молоді на сцені в часі „українського дня" можуть мати великий вплив на молодь, яка живе поза Едмонтоном. Тому й треба вітати почин цьогорічних організаторів „українського дня". Наші хорові та танцювальні групи Едмонтону повинні бути готові на труд і жертву та вважати своїм святим обов'язком пропагувати народнє мистецтво посеред своїх людей і поза Едмонтоном. То буде патріотичний вклад для збереження себе собою у вільній країні.

Сподівання у майбутньому: КУК, що є правним представником українців Канади, бо об'єднює всі наші організації, повинен бути ним на ділі. КУК повинен організувати такі „українські дні" й втягати до живої участи всі наші мистецькі сили й угруповання. Тому такий „український день" треба організувати місяці наперід, щоб дати можливість охочим хорам, танцювальним групам показати себе нашій громаді.

КУК також повинен координувати, допомагати та мати слово в всяких „музеях", „українських селах", щоб вони стояли на культурному рівні та дійсно зображали наше життя й давній, чи сьогоднішній побут. Мав я нагоду оглядати „український музей" у одній місцевості. Те, що я побачив, було таке примітивне, таке невпорядковане, що мені соромно було, що там стояло ім'я: „український". Що подумають собі про нас наші співгромадяне іншого походження, якщо вони оглядають такий „український музей". Щоб організувати музеї треба мати дещо студій, дещо знати про українську культуру, а зовсім замало тут тільки доброї волі. Подумайте собі, яке почування сповняє Вас, якщо ви почуєте в часі фільму, що показує життя Т. Шевченка, мелодію совєтської пісні „Катюша", яку вибрано на музичне тло розповіді про Шевченка?! **Або:** демонструючи світлини: ви побачите Софійську площу в Києві й пам'ятник Б. Хмельницького на коні, а тут почуєте від організаторів: „ось пам'ятник Івана Франка в Києві!" Зроджується питання: за кого вас мають організатори таких показів! Ну й хто вони такі?!

Сподіваємося, що „український день" на 1974 рік КУК розпічне організувати вже в місяці січні, йому підуть назустріч і допомогу всі едмонтонські та довколишні хори, танцювальні групи, організації і товариства, а наші люди оцінять це й візьмуть ще численнішу участь, як це було цього року...

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ВЛАСНИКІВ ДОМІВ

Кошториси даром

З ФАБРИКИ ДО ВАС

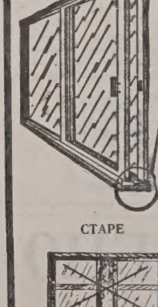

Похиле підвіконня включує:

— вінілеву щілину (не допускає морозу)

— система для пересування ніколи не справляє клопоту

Ми можемо прикрасити Ваш дім цими чудовими дверми „Супрім" до патіо

СТАРЕ НОВЕ

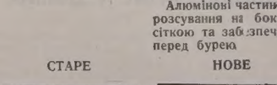

Алюмінові частини до розсування на боки зі сіткою та забезпечення перед бурею

СТАРЕ НОВЕ

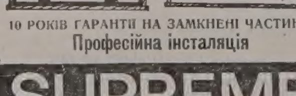

10 РОКІВ ҐАРАНТІЇ НА ЗАМКНЕНІ ЧАСТИНИ

Професійна інсталяція

SUPREME WINDOWS LTD

Office 484-5684, Evenings 482-2511, 16935 - 110 Ave.

ЛЕГКИЙ ВИБІР

Смачний смак виявляє безсумнівно, що це є Сіґрам

Seagram's FIVE STAR

Canada's largest-selling rye whisky.

Blended and bottled by Joseph E. Seagram & Sons, Ltd., Waterloo, Ont.

Горілка з жита, що її найбільше продають у Канаді

Едмонтон, Алберта: – п'ятидесятріччя вінчання п-ва Івана й Анни Бенкаловичів

Субота, 30 червня ц.р. була дуже милою для п-ва І. й А. Бенкаловичів. Старанням їхньої любої доні Дозі відзначено тої суботи прегарно золотий ювілей їхнього подружного життя. Мало хто доживає тої щасливої днини. Тому п-во Бенкаловичі й тішилися, що Господь Бог дозволив їм в здоров'ю свій ювілей відзначити.

Властивою ювілейною днинною вінчання п-ва Бенкаловичів був вівторок, 13 лютого, але дочці ювілятів годі було в той час приготовити святкування. Тож довелось ждати теплого червня. І діждали ювіляти того дня та в св. Літургії дякували Всевишньому за одержані в подружому житті благодаті.

п-во Іван і Анна Бенкалович фото: „Алберта Студіо"

Ювілейна врочистість п-та Бенкаловичів розпочалась Молебнем в намірені ювілятів та церковним благословленням подругів у 50-річчя їхнього вінчання.

Відтак гості переїхали до готелю Мекдоналд, де відбулась ювілейна гостина. По молитві всі засіли до приготованих столів. Господарем гостини на прохання доні ювілятів був о. парох. При головному столі сиділи обоє ювілятн в товаристві своїх дружбів п. Н. Фіялки та п-і Д. Войтків, доня Теодосія, парох церкви св. Юрія о. В. Тарнавський з дружиною та гість із Каліфорнії п. Б. Арнолд. На залі між запрошеними гістьми були о. М. Мартинків з дружиною, майор Едмонтону п. А. Дент, домашній лікар п-ва Бенкаловичів д-р В. Шандро з дружиною та суддя Гюїт з дружиною. З'ясувавши причину гостини, о. господар представив гостей за головним столом, вітаючи щирими словами обоїх ювілятів.

У своюому слові о. господар переказав коротко життєвий шлях п-ва Бенкаловичів. Ювілят народився в родині Якова й Еви з роду Винник Бенкаловичів 25 грудня 1893 року у Сморжу — Феліценталь біля Сколього в українських Карпатах. За молоду навчився він столярки й цей фах допомагав йому успішно пробиватися через ціле життя. В першу світову війну 1915 року забрали його до австрійської армії і біля Межилябірців він був ранений російським багнетом та попав у російський полон. Завезений на Сибір, просидів у полоні 3 роки. 1918 року вернувся він у Галичину й зголосився у ряди Української Галицької Армії. В Стрию відбув 3-місячний підстаршинський курс і був у тому ж місті призначений до боєвої частини. З частинами УГА він перейшов на Закарпаття, щоб встановити там українську владу. 1919 року, вернувшись до Стрия, у великодній час, одержав відпустку на відвідини батьків. З відпустки не вернувся, бо збройна акція поляків перервала зв'язок між Сколєм та Стриєм. П. Бенкалович мав щастя, що його — доброго столяра — любили ціла околиця й тому його, вояка УГА, ніхто не зрадив перед польською владою. Маючи „золоті" руки, столярив наш ювілят у Скольому і там найшов собі дружину життя молоду Анну Козівку.

Вони обоє однолітці. Звінчав їх парох Сколього о. М. Мосора.

Ювілятка народилася в родині Юрія й Параскеви з роду Кутковська Козівка. Молодята завели своє господарство у Феліцентал, але жили там тільки три роки. Коли 1926 року трапилась добра нагода, п. І. Бенкалович виїхав до Канади. По році побуту, стягає сюди свою дружину й перші два роки живуть у Саскачеванській провінції.

1929 р. обоє переїздять на сталий побут до Едмонтону. Тут стали вони членами парафії св. Йосафата та Українського Народнього Дому, включаючись у церковно-громадське життя. Коли будувалась теперішня катедральна церква св. Йосафата в Едмонтоні, п. Бенкалович виконав для неї багато прецизної точеної машинною роботи на копулах тої церкви.

Коли 1955 року за благословленням Преосвященного Владики Ніла оснувалась парафія св. Юрія Побідоносця, ювіляти стали її діяльними й жертвенними парафіянами. П-і А. Бенкалович з того часу є членкинею Марійської дружини пань церкви св. Юрія. Ювіляти віддані діти своєї рідної Церкви та свого народу, а свою парафію св. Юрія люблять та нею дорожать. Ювілят був членом церковного комітету св. Юрія. Точений в дереві престіл у церкві св. Юрія — це жертва ювілята для своєї парафії. Він теж вклав багато праці у приготуванні першої резиденції для своїх парафіяльних священиків, до яких все ставиться з належною пошаною.

На ювілейне свято наспіло багато привітів, з яких о. господар прочитав такі — від: Преосвящ. Владики Ніла, синкела епархії о. д-ра В. Лаби, канцлера о. д-ра М. Сопуляка, перешкодженого душпастирським обов'язками о. д-ра Е. Камінського.

Окремі письмові привіти з гратуляціями одержали ювіляти від прем'єра Канади П. Трюдо, прем'єра Алберти П. Логіда та від майора Едмонтону А. Дента.

Зворушеним голосом дякував ювілят в імені їх обоїх Господу Богу за благословення в житті, доні за печаливу опіку та приготоване прийняття, о. пароховi за церковне благословення в 50-річчя вінчання, а всім приявним гостям за участь у святі.

Доня ювілятів Теодозія доповнила слова батька, дякуючи окремо о. господареві за вміле переведення цілого торжества.

З приводу свого ювілею, п-во Бенкаловичі зложили $25.00 на прес-фонд „УВ", за що їм адміністрація щиро дякує та бажає ще многих щасливих літ спокійного та богувгодного життя.

Приятель

ЗАМОВЛЯЙТЕ ТЕПЕР
ЛИШ ЧЕРЕЗ
INTERTRADE
EXPRESS CORP.
НАЙКРАЩИЙ
ДАРУНОК
В УКРАЇНУ
ТЕПЕР БІЛЬШ
КОРИСНІ, ЯК КОЛИНЕБУДЬ ПЕРЕДШЕ
СПЕЦІЯЛЬНІ
РУБЛЕВІ
ЦЕРТИФІКАТИ
INTERTRADE
EXPRESS CORP.
НАЙПЕРШЕ
ВАМ ТО СКАЗАЛА
А ВАШІ РІДНІ ЦЕ
ПІДТВЕРДИЛИ

За спеціяльні рублеві цертифікати Ваші рідні можуть набути все, що лиш захочуть, за частину нормальної ціни. То подібно до того, якщо йти до крамниці із $100 й дістати за те товарі, що вартують $200 або $300 або навіть більше. INTERTRADE EXPRESS CORP. радо вішле вам докази на те зовсім даром. Спеціяльні рублеві цертифікати можна теж виміняти на звичайні рублі па найвищій ставці.

ВПОВНІ
ГАРАНТОВАНІ
НАЙСКОРІША
ПОСЛУГА
Достава прибл. протягом 3-ох тижнів.
Ціна за один СПЕЦІЯЛЬНИЙ РУБЕЛЬ є $2.80
ЦЕ Є ПОВНА ЦІНА
АБСОЛЮТНО НЕМА
НІЯКИХ ІНШИХ ДОПЛАТ.
ДОМАГАЙТЕСЯ НАШИХ ДАРОВИХ ІЛЮСТРОВАНИХ КАТАЛОГІВ.
ЗАМОВЛЯЙТЕ ТЕПЕР
ЗАМОВЛЯЙТЕ ЛИШ
ЧЕРЕЗ
INTERTRADE
EXPRESS CORP.
125 East 23rd Street
Fifth Floor
New York. N.Y. 10010
Tel.: 982-1530
ДУЖЕ ВАЖНЕ
АВТОМОБІЛІ
ВПОВНІ
ГАРАНТОВАНІ
ДУЖЕ СКОРА
ДОСТАВА
ВИБИРАЙТЕ З ЦИХ
НОВИХ МОДЕЛІВ
ЖІГУЛІ ВАЗ 2101
АМ $3.812.00
НАЙНОВІШИЙ
ВДОСКОНАЛЕНИЙ
ЕКСПОРТОВИЙ
МОДЕЛЬ
ЖІГУЛІ ВАЗ 2103
АМ $ 4,392.00
ЖІГУЛІ ВАЗ 2102
СТЕЙШЕН ВАГОН
АМ $4,197.50
ЕКСПОРТОВИЙ
МОДЕЛЬ
МОСКВИЧ 412 IE
АМ $3,862.00
МОСКВИЧ 408 IE
АМ $3,551.00
ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗАЗ
968 АМ $2,435.00
ПИШІТЬ ЗА
НАШИМ
СПЕЦІЯЛЬНИМ
БЮЛЕТЕНОМ
ЗІ СВІТЛИНАМИ
АВТОМОБІЛІВ
АПАРТМЕНТИ
ВЖИВАНИЙ ОДЯГ
ДЛЯ ВІДВІДУВАЧІВ
ІЗ СССР
ДОМАГАЙТЕСЯ
НАШИХ
СПЕЦІЯЛЬНИХ
БЮЛЕТЕНІВ
МИ МАЄМО 24 РОКИ
ДОСВІДУ В ЦЬОМУ
БИЗНЕСІ І МИ
МАЄМО ТИСЯЧІ
ВДОВОЛЕНИХ
КУСТОМЕРІВ

Саскатун, Саск.

ПОХОРОН БЛ. П. ВАСИЛЯ ГРИГОРКОВОГО

По довшій недузі, прийнявши Найсв. Тайни, в четвер 9-го серпня ц.р. відійшов до вічности бл. п. Василь Григорків.

Покійний Василь народився 5 лютого 1891 року в селі Горошові, пов. Борщів, Україна. Народню школу закінчив у рідньому селі. Ззараня помагав своїм батькам в сільському господарстві, а на 19-му році життя, 1910 року, залишив рідне село та рідний край і родину й виїхав до Канади.

Зразу перебував у Толстой, Ман. у своїх знайомих. По тяжкій подорожі дещо спочив, погостився, розвідався про працю і обставини в Канаді й скоро дістав працю у Вінніпеґу. Тут працював три роки. А в 1913 році перебрався до Гамболдт, Саск. і як „дивізійний" при Сі-Ен-Ар працював тут до 1920 року.

Бл. п. Василь Григорків

За той час добре ознайомився з людьми в місті й околиці й пізнав дівчину Параскевію Піскер, що недавно прибула з Галичини до Канади, з якою й одружився. Вінчав їх о. Роздольський в хаті п-ва Е. Андруховичів.

Покійний Василь покинув працю в Сі-Ен-Ар і молоде подружжя перебралося на фарму в Ґернзей, Саск. А що тут земля не дуже надавалася на управу збіжжя, то по трьох роках перейшли на кращі землі недалеко міста Гамболдт, Саск., де завели прекрасне й багате господарство.

Тут успішно й щасливо господарили аж до 1950 року. Три роки тобто від 1947 - 1950 жили вже в місті Гамболдт, але ще господарили на фармі. А в 1950 році вже на постійне перебралися до міста Саскатуну, Саск.

Господь Бог поблагословив їх гарною родиною: один син Петро живе в Алберті, доньки: Марія за Стефаном Беем у Гамболдт, Марта за Іваном Панеяном в Саскатуні, а Евдокія за Роєм Ґерайном також у Саскатуні, десять внуків та одинадцять правнуків.

Покійний Василь був тихий, розважний, вмів заховати рівновагу духа так в родинному, як і в громадському житті. Добрий чоловік, зразковий батько, вірний і непохитний у своїй батьківській вірі. Як Христовий воїн стояв він на сторожі своєї віри й Церкви. Любив свій обряд, рідну мову, наші святощі, прадідні традиції і звичаї. А різним іновірцям так розумно вмів давати відсіч, що ніхто з них не мав сили ні змоги зорганізувати своєї громади.

Покійний був найдовший час добрим і жертвенним членом церкви Покрова Пресв. Богородиці у Волверін, Саск. Він був її основником і за його життя її три рази відбудовували. Сьогодні там пишається нова, з трьома копулами, простора церква, в стилі ковчега, побудована 1951 року. Покійний Василь також постійно був у церковній управі.

Як поселився в Саскатуні, зараз вписався в члени катедральної парафії св. Юрія. Ще у п'ятьдесятих і шістьдесятих роках покійний був здоровий, сильний, і допомагав, де тільки було потрібно, працював, жертвував. Постійно приходив працювати й допомагати при будові інституту ім. Митр. Андрея Шептицького. Аж до осені 1972 року щонеділі бував у церкві й приймав св. Причастя. Завжди провадив побожне та примірне християнське життя.

Усі похоронні богослужби відправляв о. крилош. В. Івашко. В суботу, 11 серпня відправлено заупокійну св. Літургію й похорон. В надгробному слові о. крилошанин представив богоугодне життя й заслуги покійного Василя. В похороні взяли участь уся родина, приятелі, знайомі, парафіяни церкви св. Юрія та з Волверін, Ґернзей і Гамболдт. Поховано покійного на католицькому міському цвинтарі в Саскатуні.

Поминальний обід був у його хаті. Приготовила його родина. Також від родини є й жертва на „УВісті".

Родина покійного Василя Григорків сердечно дякує Всеч. отцям душпастирям церкви св. Юрія ,а передовсім о. крилош. В. Івашкові за похоронні богослужби. Особлива подяка о. протопресв. П. Криворучці за дуже часті відвідини покійного в часі недуги, за уділювання св. Тайн і за послідню св. Тайну Оливопомазання.

Дружина, діти, внуки й правнуки

Дякуємо за жертву 15 дол. на „УВісті", а покійному Василеві дай Господи Милосердний небесне царство і вічну пам'ять.

Українці Канади є господарем
2-ого Світового Конґресу Вільних Українців
в Торонто 1 - 4 листопада 1973

ВСІ БЕЗ ВИЙМКУ ЗАБЕЗПЕЧІМ

успіх 2-ого Конґресу СКВУ і успіх праці його Секретаріяту, зложивши щедрий даток на фонд СКВУ:
— прямо до Централі КУК, 456 вул. Мейн, Вінніпеґ, або
— через відділи КУК вашого замешкання, або
— через Централі складових організацій КУК.

Посвідки для звільнення від податку виставляється на датки від $10 вгору.

Збірка закінчується 15 жовтня 1973, щоб видрукувати повні списки всіх жертводавців Канади для проголошення на Конґресі в Торонті.

Комітет Українців Канади
Централя

Принс Алберт, Саск.: – похорон бл. п. Григорія Вардинського

В суботу, 14-го липня ц.р. упокоївся в Бозі бл. п. Григорій Вардинський на 79-му році життя.

Покійний Григорій походив з міста Снятин, Україна. До Канади приїхав 15-тирічним хлопцем до міста Мус-Джа, Саск., де почав працювати як помічник в крамниці.

В 1920 році перенісся до Альвени, Саск. і там провадив крамницю мішаних товарів. Відтак був власником крамниці в Ростерн, Саск. і властителем готелю в Геффорд, Саск.

В 1950 році померла його дружина Тереса з роду Марущак і покійний Григорій перейшов жити до міста Принс Алберт, Саск. Тут він купив крамницю мішаних товарів. В 1953 році покійний звінчався з вдовою Евою Воробець. Вінчав їх о. Івашко в церкві св. Юрія в Принс Алберт.

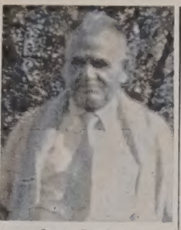

бл. п. Григорій Вардинський

Разом з дружиною покійний працював у крамниці, а у вільному від зайнять часі працював для церкви й парафії.

Покійний був веселої вдачі, вірним і жертвенним членом парафії св. Юрія до кінця свого життя.

Полишив він у смутку дружину Еву, сина від першої жінки Мирослава, що живе в Едмонтоні, двох синів Івана й Мирослава Воробець у Принс Алберт і дочку Марію замужну за Г. Алтер у Мус-Джа, Саск.

Похоронні богослужби почалися парастасом в каплиці похоронного закладу МекКензі вечером 16-го липня, а заупокійну Літургію відслужив у вівторок, 17-го липня в церкві св. Юрія о. І. Кобеляк.

Після зложення тіла на цвинтарі, учасники похорону зійшлися до церковної залі на тризну, яку приготовили членкині місцевого відділу ЛУКЖ.

Покійному Григорієві хай нагородить Господь за працю й жертви для церкви вічним щастям в небі й вічною пам'яттю на землі.

Родина покійного зложила на „УВісті" 20 дол.

ПОДЯКА

Щиро дякуємо о. І. Кобелякові за уділення покійному св. Тайн у шпиталі та за похоронні Богослужби. Дякую дякам п. Камінському з Ростерн, п. Олешинському, п. Кінах і всім хористам, що так гарно відспівали св. Літургію, синові Морисові й синовій Олі, що приїхали на похорон з Едмонтону; дякую всім учасникам похорону, що так численно прибули зблизька й з дальших околиць, щоб відпровадити на вічний спочинок мого покійного чоловіка.

Хай Господь вам усім щедро заплатить.

Жена й діти

Дякуємо за жертву на „УВісті", а покійному Григорієві нехай дасть Господь небесне царство й вічну пам'ять.

Райкрофт, Алберта

ХРАМ (ПРАЗНИК) В ЦЕРКВІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ

У неділю, 24-го червня спішимо, щоб на годину десяту бути в нашій гарній церкві. Нині в нас храмове свято.

Приходимо до церкви; є вже й наші люди, а також гості з Фирвю, Ройс, Гайнс Крік, Гай Прері, Кситуан, Спіріт Ривер, Вокінґ та Гренд Прері. В церкві наш о. парох П. Шиндюк сповідає вірних, а хор зі своїми дяками співає церковні пісні з молитовників.

Відчувається спокій на душі. Наша церква дуже гарна; церковні сестриці її попритали, прибрали живими квітами, здається, що то рай на землі.

Розпочалася Служба Божа а мені на думку прийшла давня деклямація: „Не діленько Божа, неділе Владична, яка ти на світі красна тай величня..."

Є нас багато в церкві, але немає всіх, що повинні бути. Тому починає давити щось в груди, бож Господь Бог буде нас колись питати, чи ми так жили, як повинні були жити.

Після Служби Божої всі сходять до церковної залі на обід.

Обід знаменитий, а п-і Нілсен (Мацина) з Давсон Крік Бр. К. прислала десять долярів: п'ять на церкву, а п'ять на гальон доброго вина. Мій Іван доложив ще три доляри і було добре вино. Певно, що на стільки людей було би його замало, але пара молодих людей христили свого сина і, мабуть також мали вино, тож можна було заспівати: „Добре вино, добре то пити, здалося б скляночку більшу купити"... Нам дуже шкода, що п-і Нілсен не була на 24-го між нами. Але ми її не забуваємо й не забудемо.

Колись ми мали клопіт, як варити яйця, бо вони були або за тверді, або за м'які. А п-і Нілсен радила: „як поставите варити яйця то мовте три рази Богородице Діво, не за скоро і на заповільно — і яйця будуть якраз добрі". І ми так робимо і не маємо клопоту.

Пані Нілсен цілуємо Ваше личко за добру пораду і кажемо: „до побачення".

Після обіду п. Іван Равлик наш, віком вже старший, піонер, попросив о. пароха чи можна йому сказати кілька слів до приявних гостей. О. парох позволив, а наш піонер каже: „Сьогодня так гарно було в церкві і тепер під церквою. Отож прошу вас скиньмо по пару кводрів на пресовий фонд нашого цінного часопису і напишім коротко про те, що ми ще хоч раз в рік зходимося як добрі люди, добрі християни і практикуючі католики. Як будемо разом то й ворота пекла нас не знищать".

На заклик п. Равлика скинули гості 22 дол., з того на „УВісті" призначено 10 дол.

Ми всі заплескали п. Равликові і бажали йому діждати ще празника в 1974 році і бути між нами.

О. парох попросив всіх стати і грімко заспівати „многі літа" нашим Іванам: Равликові і Бзовому.

Після молитви вдоволені празником і зустрічою розійшлися ми домів.

Іваниха

Річна передплата „УВ" – тільки $6.00

„Вечірня година"

Українська радіопрограма, яку від імені оо. Василіян веде о. М. Ничка, розпочинає свій четвертий рік передач у середу, 3-го жовтня в год. 8.30 вечора на французькій радіовисильні 680 кц. Слухайте її кожної середи в тій самій годині.

Styles
Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
10128 - 100 St., Edmonton
206 McLeod Bldg. — 424-9645

BAYDALA DRUGS
- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)
- Parkdale (Cor. 103 St. & Jasper Ave).
- Royal Alex Place (Cor. 101 St. - 111 Ave.)
- Super B Drug (Cor. 95 St. - 118 Ave.)

— EDMONTON —
"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

ПОТРІБНО
Реальностей і домів

Потрібно всякого роду будівельних площ та домів. Маємо покупців з готівкою, що шукають всякого роду реальностей у кожній дільниці міста Едмонтону, якої небудь величини й куплять їх в такому стані, в якому вони є.

За всіма порадами відносно продажу або закупу ваших реальностей просимо звертатися до нашого представника за щирою порадою та швидкою обслугою. Наші представники говорять плавно українською мовою.

Звертайтеся без зобов'язання до:
Нік БАБІЙ 479-1866
Михайло БЛАВАЦЬКИЙ 424-4532
або до офісу на телефон ч.: 429-6656

HERITAGE TRUST
Real Estate Division
10166 - 100 St. Edmonton, Alberta

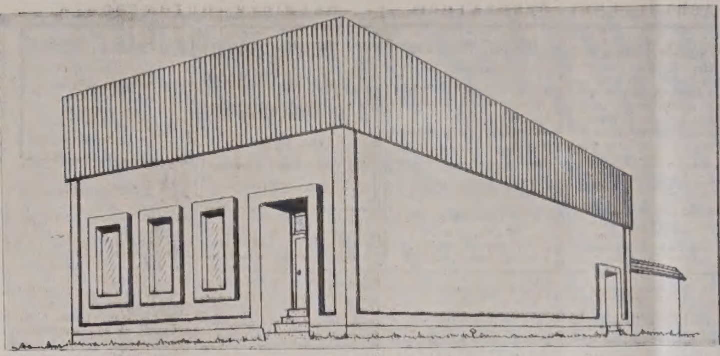

Українсько-Канадський Архів-Музей Алберти в Едмонтоні

„... Лише те нове, є тривале, що міцно коріниться в старім".
Д. Донцов

* * *

Ми мусимо залишити для молодого покоління тривкі основи української спадщини. Великою запорукою нашої майбутности є джерела в українських музеях-архівах, де зберігаються різні матеріяли для дослідів та історії нашого минулого. Якраз для цього засновано Українсько-канадський Архів-музей. Дирекція Архіву-музею щераз звертається з горячим закликом допомогти своїми щедрими пожертвами докінчити будову будинку, щоби цего року можна було його відкрити й дати можливість користати із досі зібраних матеріялів.

Також просимо вписуватися в члени. Річна вкладка 10 долярів.

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ Ч. 8 - 56

по 100.00 дол.: Пор. І. Кропельницький, Келовна, Бр. К., п. Р. Березович, Едмонтон; по 50 дол.: п. С. Вовк, Едмонтон; по 40 дол.: п. В. Сердюк, Трентон, Н. Дж, США; по 32 дол.: п. С. Шелейко, Едмонтон; по 25 дол.: інж. М. Бойко, Едмонтон; по 20 дол.: п-і С. Кухаришин, Едмонтон, п. М Журавель, Едмонтон, п. В. Діра, Едмонтон.

П. О. Кондратюк жертвував 50 годин праці при перебудові дому.

ПОЖЕРТВИ МАТЕРІЯЛАМИ

о. Д. Гнат, Ґлендон, Алта: книжки, календарі і часописи;

п. Єв. Одинський, Айрон Ривер, Алта - через о. Д. Гната: книжки, календарі й молитовник;

п-во Д. М. Тимчаки, Голден, Алта - через о. Б. Лозинського: книжки, календарі і журнали.

Всім жертводавцям дирекція складає щиру подяку.

Пожертви і матеріяли надсилати на адресу: Ukrainian Canadian Archives & Museum c/o 10231 - 98 St. or 10207 - 97 St., Edmonton, Alta. Ph. 424-6905 or 422-4255.

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

В. ГАВРИШ

МОЄ ЗНАЙОМСТВО ІЗ М. ЗАЛІЗНЯКОМ

(Частина друга)

Згадуючи життєвий шлях покійного Залізняка, мені чомусь насувається порівнання до другого нащадка українського козацького роду Агапія Гончаренка, який теж утік перед переслідуванням царського уряду 1865 р. до США, звідти пробрався на Аляску, де видавав газету „Аляска Геральд", а відтак перебрався жити до Каліфорнії, де й помер. Про Гончаренка появилося чимало статей та навіть брошура, в якій описувано його життя та діяльність.

Певно, що Гончаренко був далеко сильнішою індивідуальністю, як наш покійний Максим Залізняк, але деякі риси їхнього життєпису дуже подібні. Максим Залізняк був якимось робом вмішаний у повстання Декабристів у царській Росії в 1905 р. утік перед переслідуванням поліції й 1906 року приїхав до Ню Йорку. Тут він якимось робом зв'язався з пресвітеріянами, студіював їхню теологію й 1910 р. став духовником пресвітеріянської церкви. В 1911 році він переїхав до Вінніпеґу, а відтак до Веґревил у Алберті, де м.ін. навчав українську мову в українській бурсі в Веґревил. В тому часі зокрема в Західній Канаді було розвинулося дуже сильно між українськими поселенцями пресвітеріянське віровизнання. Пресвітеріянська церква сподівалася здобути поміж українцями багато членів й тому допомагала пресвітеріянському руховi серед канадських українців. Пресвітеріяне зорганізували були м.ін. кільканадцять бурс, до яких приймали українських хлопців й виховували їх у пресвітеріянській релігії, маючи надію, що в той спосіб здобудуть більший вплив серед широких кругів українських поселенців. Одначе їхні надії не сповнилися головно тому, що виховники в бурсах були переважно англійці, які старалися українську молодь англійщити. Та молодь не піддавалася, говорила своєю рідною мовою, організувала свої товариства й плекала свою культуру й не дуже цікавилася пресвітеріянською релігією. Наслідком того пресвітеріянські провідники згодом почали вибирати лиш таких хлопців, з яких сподівали мати напевно пресвітеріянських місіонарів, одначе й то не вдалося.

Не кращим успіхом тішилися пресвітеріянські місії серед дорослих українських поселенців. Вправді зразу, завдяки фінансовій допомозі пресвітеріян, почали поставати українські культурні осередки та будови й чимало провідних українців було пристало до пресвітеріян. Був час, що пресвітеріяне мали аж 16 українських провідників та видавали чимало пресвітеріянської літератури в українській мові, одначе й тут вони не втішалися довго успіхами. Частинно наслідком повстання Української Греко-Православної Церкви а частинно наслідком асіміляційних напрямів з боку пресвітеріян, українці почали покидати пресвітеріян й згодом там дуже мало хто у них залишився. В тому часі був пресвітеріянським проповідником і покійний Залізняк, який, кромі вишколу в пресвітеріянській духовній школі в Ню Йорку мав деяку богословську освіту й з Росії, бо студіював там богословіє й навіть чи не був православним дияконом. Із упадком пресвітеріянських впливів серед українців, позникали й пресвітеріянські проповідники. Залишився вірним пресвітеріянській церкві аж до самої смерти, між небагатьома українськими пресвітеріянами, покійний Максим Залізняк, який говорив, що йому стидно покидати пресвітеріян, які зробили так багато добра для українських поселенців у Канаді. З тої церкви покійного Залізняка й похоронено.

В нашій канадській історії пресвітеріянський рух мало досліджений. Чимало матеріялу про пресвітеріянський рух мав покійний Залізняк, який мав чи не всі пресвітеріянські видання в українській мові, які появилися в Канаді. На жаль, він їх не забезпечив, а після його нежданної смерти, цих матеріялів не забезпечено й вони пропали. Шкода, бо для будучого історика то був би неоцінений матеріял для історії пресвітеріянського руху серед канадських українців. Українці таки скористали дещо від пресвітеріян, бо ці допомогли їм вишколити ряд молодих хлопців, які відтак брали живу участь в українському житті.

Коли нераз запитували Залізняка, чому він держиться пресвітеріян, як він властиво є православної віри, то він постійно відповідав, що йому стидно покидати пресвітеріян, які так багато зробили для українців, а українці їх майже зовсім покинули. Отже він залишився там, щоб, в той спосіб, рятувати честь канадських українців. Так бодай він пояснив свою приналежність до пресвітеріян.

Якщо ви прибули в Канаду до 30 листопада 1972 року та лишилися в ній або як відвідувач, або ж без легального на те статуса, вам дається нагода до півночі 15 жовтня 1973 року стати громадянином нашої країни

Якщо Ви ведете успішний образ життя в Канаді, Ви повинні, на нашу думку, користатися всіма правами повноправних громадян. Ми можемо допомогти Вам в цій справі лише до півночі 15 жовтня біжучого року. Ви можете старатися про статус осілого імігранта — це перший крок до отримання громадянства — до вищезгаданої дати без жодної небезпеки бути покараним за те, що Ви прибули сюди або залишилися тут нелегально. До цієї ж самої дати Ваше прохання розглядатиметься на підставі дуже пом'якшених правил закону. До уваги береться багато факторів, які можуть Вас стосуватися; інколи один із них лише може стати вирішальним.

Як бачите, ми намагаємося упростити складну справу. Однак, як би ми не хотіли Вам допомогти, після 15 жовтня ми нічого зробити не зможемо: на підставі нового закону після цієї дати Ви не зможете отримати статуса осілого імігранта і не зможете апелювати проти депортації.

То ж подайте нам своє прізвище та ім'я і адресу та дані про свою справу. Ми хочемо, щоб Ви стали в наші радя та брали повну участь у нашому житті, а ми подбаємо про те, щоб наша країна стала також і Вашою.

За дальшими відомостями телефонуйте, пишіть або зайдіть до найближчого Іміграційного Центру Канади („Канада Імігрейшен Сентр") або ж, якщо такого поблизу Вас немає, до найближчого Канадського Центру Праці („Канда Менпауер Сентр"); послуги службовців цих центрів безкоштовні. Іміграційні Центри Канади відкриті для подачі прохань від 8 години ранку до 8 години вечора в буденні дні, а по суботам — від 9 години ранку до 5 годині після обіду, а в понеділок 15 жовтня — від 8 години ранку до півночі.

МІНІСТЕРСТВО РОБОЧОЇ СИЛИ ТА ІМІГРАЦІЇ
Роберт Андрас, Міністр

Manpower and Immigration
Robert Andras, Minister

Main-d'œuvre et Immigration
Robert Andras, ministre

Мейор Айвор Дент ...

(закінчення на стор. 3.)

брав до уваги існуючі обставини та всі приписи, що обов'язують при розбудові міст, то його не можна в ніякому разі вважати остаточним рішенням у тій справі. Вже на самому початку виготовлювання пляну було порішено й мені здається, що це було правильно, що плян таких великих розмірів повинен бути перевірюваний що п'ять років.

Остаточно успіх кожного проєкту залежить від публічного його зрозуміння, зацікавлення та піддержки. А справді успішна реалізація проєкту мусить включати зрозуміння та затвердження вас усіх... мешканців Едмонтону. Нам здається, що тепер уже пора довідатися, яке ваше наставлення до цеї проблеми, що перед її розв'язкою стоїть міська управа. И то якраз було причиною, що ми звернулися до едмонтонських мешканців, щоб вони подавали внески, як, на їх думку, можна би розв'язати успішно справу едмонтонського транспорту. Головним завданням цього опиту було дати нагоду можливо найбільшому числові едмонтонців, все одно чи поодиноким, чи за посередництвом їхніх товариств та організацій предкласти свої завваги відносно транспорту комітетові для плянування транспорту.

Досі ми дістали поверх 70 внесків. З того шість було від „коммюніти лігс", а одна від федерації. Інші є від таких груп та організацій, як парафії, торговельна палата, Албертська моторова асоціяція, різні об'єднання бизнесовців, Албертський університет та досить поважне число зацікавлених тою справою поодиноких громадян.

Реченець подавання внесків уже минув й черговим кроком буде переводження переслухань у цій справі з людьми, які захочуть підтримати свої внески й то не лише вияснениям їхніх причин для ставлення такої чи іншої пропозиції, але для того, щоб вони подали ще й ближчі пояснення для своих внесків та відповіли на деякі запити, якщо такі виринуть. Переслухання відбудуться в залі засідань міської ради в днях: 20, 21 і 22 листопада ц.р. Треба сподіватися, що, після цих переслухань та докладних студій усіх надісланих внесків, ми можемо вчинити дальший крок в розвиткові нашого проєкту транспортації. Немає зумніву, що поверх 70 внесків, що їх ми дістали, будуть докладно розглянені на багатьох засіданнях транспортового комітету. Якщо цей ступінь студій проєкту буде закінчений, тоді транспортовий комітет подасть дальші пропозиції міській раді і, щоб могти взяти до уваги різні зміни та додатки, треба буде зробити поправки до проєктованої ухвали міської ради в справі міського транспорту.

Коли в 1963-ому році едмонтонська метрополітальна комісія розпочала студії проєкту міського транспорту, видавалося, що кошт реалізації цього проєкту буде можливий до переведення в рямцях фінансових спроможностей міста Едмонтону. Одначе протягом минулих десяти років в місті зайшло так багато змін й постало багато нових будинків, що виглядає, що побудова дешевої скорої залізничої транспортової сітки („лов кост рапід транзіт рейл систем") буде найкращою розв'язкою нашої проєктованої „збалянсованої" транспортової системи.

І це мабуть є найважнішою причиною, чому якраз тепер ми хочемо перевірити проєкт метрополітальної транспортової системи із 1963 року.

Айвор Дент, мейор

Українські Похоронні Заведення в Алберті

І години смутку по втраті дорогої особи в родині, ърятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:

Vegreville, Phone 632-2011 — Lamont, Phone 895-2157

Smoky Lake, Phone 656-3000

Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

Andrew — Two Hills Innisfree

В. М. СМОЛИК — президент, Я. СМОЛИК — керівник

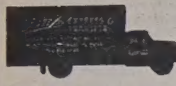

МІСЦЕВІ И ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.

Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.

Phone: 422-6669

JACK STRONG PHARMACY

& CAMERA SHOP

10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844

Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі

В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

Українці Чехо-Словаччини . . .

(закінчення з стор. 3.)

ман, Петро Гроцький. Варто відмітити, що Василь Коман є одночасно заступником міністра культури в Братіславі. У партійній ієрархії найвище становище з українців займає Василь Біляк, секретар ЦК КПЧ. Депутатом до Народних зборів у Празі є інж. Михайло Миндош, колишній голова КСУТ, а колишній перший секретар КСУТ, д-р Федір Гула, очолює словацький ЦК Національного фронту. Є ще кілька українців депутатів до Словацької народної ради в Братиславі, а також до окружних та місцевих рад. Проте всі вони виступають як репрезентанти даної території, а не української національної групи.

У партійних колах позначається тенденція нівелювати національні особливости й одночасно затирати географічні та історичні поняття. Назви Пряшівщина, Пряшівськ и й край — поступово заникають, а входить в ужиття щораз більшою мірою нова назва — Східна Словаччина.

Ще варто згадати, що на суспільному горизонті появився ряд нових імен, і то високо заавансованих у суспільній та політичній ієрархії. Про них давніше майже ніхто не чув. З другого боку відійшли у забуття навіть дуже популярні особи, які виразно підкреслювали своє комуністичне кредо. До них належать Іван Мацинський, який очолював Секцію українських письменників у Словацькій спілці та був відповідальним за українські видання, далі відомий літерат д-р Юрій Бача, диригент хору „Весна" Левко Довгович і багато інших. Важко сказати, які причини їхньої „громадської смерти". На всякий випадок, не зважаючи на певну політичну стабілізацію на Словаччині, ситуація там ще далі мінлива і непевна. Характерним натепер є, що в усіх публічних виступах підкреслюється споконві ч н е братерство з СРСР, висловлюється глибоку вдячність за подвійне визволення ЧССР — від нацистів у другій світовій війні і від „правих опортуністів" у 1968 р.

Але українці в Чехо-Словаччині не падають на дусі, а далі наполегливо змагаються за свою самобутність. Треба надіятись, що вони поступово здобудуть належне місце для української спільноти в цій країні.

(„Український самостійник")

І цього року демонстрували в Києві

22 травня ц.р. відбулася в Києві біля пам'ятника Т. Шевченка демонстрація в річницю перевезення тіла Т. Шевченка з Петербурга до Києва. Біля пам'ятника зібралося чимало людей, головно було багато молоді, яка складала квіти під пам'ятником, співала „Заповіт" та інші пісні. Поліція розігнала людей, але нікого не арештувала. Зате поліція в цивільних одягах фотографувала тих, що складали під пам'ятником квіти.

Річна передплата „УВ" – тільки $6.00

ДЕНТИСТИЧНА КЛІНІКА 7-е АВЕНЮ

11023 - 107 авеню, Едмонтон — тел. 425-9214

Цертифікований дентистичний механік.

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.

AUDIOTONE

John ROBERTS

10246 - 102 St., Edmonton

Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

Інсталяція нового латинського Владики

В Едмонтоні відбулася в середу, 5 вересня врочиста інсталяція нового англійського католицького Владики архиєпископа Йосифа МекНіла.

В урочистості взяло участь 18 Владик враз із кардиналом Флагіфом з Вінніпегу та українськими Владиками ВПреосвящ. Митрополитом Максимом, Преосвящ. Нілем та Преосвящ. Андреєм (Роборецьким).

Кромі понад 200 священиків, на торжестві було приявних теж кілька тисяч латинських вірних.

Бомба в мавзолеї Леніна

В суботу, 1 вересня невідомий ближче атентатчик зайшов разом із відвідувачами до мавзолею Леніна в Москві й підкинув саморобну бомбу під саркофаґ Леніна. Наслідком розриву бомби атентатчик згинув, а з ним ще три особи, які були поблизу. Совєтська преса не подала ніяких даних про замах, а першу вістку подала одна західньо-німецька газета. Не відомо, як за сильно був пошкоджений саркофаґ Леніна, але мабуть не надто сильно, бо вже 3-го вересня мавзолей був відкритий для відвідувачів. Одначе біля мавзолею посилено охорону, а всі відвідувачі мусять, перед входом до мавзолею, залишати торбинки, портфелі тощо.

Про атентатчика немає ніяких ближчих відомостей, поза тим, що він приїхав до Москви „з провінції" та що він був умово хворий.

Можна користуватися латинською мовою

На запит, чи в римо-католицькій Церкві можна й далі користуватися в богослужбах латинською мовою, відповів речник Ватиканської курії, що латинська мова й надалі залишилася офіційною літургійною мовою Католицької Церкви, а Апостольська Столиця лише дозволила вживати в богослужбах народньої мови тим Церквам, що про те просили.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic

10154 - 103 Street

Phone 422-4718

Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic

Certified Dental Mechanics

10279 - 101 St., Edmonton

Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411

дому: 488-2350

Dr. B. N. SHLAIN

ДЕНТИСТ

428 Tegler Building

Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ

ДЕНТИСТ

520 Tegler Bldg.

Edmonton, Alberta

Office Phone: 422-8553

За колючими дротами в мордовії

(З ПЕРЕЖИВАНЬ ЦЬОГОРІЧНОГО В'ЯЗНЯ)

Мордовія. Селище Лєсной, на віддалі 30 км. від ст. Потьма.

Два ряди колючих дротів, висока огорожа і ще два ряди колючих дротів відгороджують від великого світу 600 людей. Ці люди довгі роки свого життя, а багато з них і більшу його частину, проживають на клаптикові землі розміром 200 на 200 ярдів. Зовнішня однообразність, сіра одежа, обстрижені голови, сірі обличчя і тьм'яні очі. Рухи в'ялі, хід човгливий — не марнується навіть ні одної кальорії.

Цей маленький світик, на перший погляд цілковито однорідний, немов у краплині води відбиває десятиліття історії совєтської імперії. Усі противоріччя сучасної держави яскраво і жагуче представлені тут: колючі дроти, автоматчики на вишках і вартові собаки...

На будинку харчівні в центрі табору висять два плякати: „Хай живе дружба народів СССР!" і „В'язню, засуди своє націоналістичне минуле!"

Якщо не рахувати нацистської покиді, поліцаїв есесівців, співробітників зондеркоманд і охоронців німецьких концлагерів, у таборі 70% зеків(так називають в'язнів — ред.) — націоналісти.

Українці — вусаті і кремезні бандерівці, що пережили страхіття сталінських таборів, і за десятиліття, проведені на Колимі, Уралі і в Мордовії, не розгубили любови і віри у Вільну Україну.

Їхні молоді співплемінники, що називають себе „необандерівцями", ув'язнені за поширювання брошур „Хто такий С. Бандера і за що він боровся", за вірші Тараса Шевченка, за заклики про відділення України від Росії.

Частенько можна бачити їх разом. Старші розказують про бої з німцями, росіянами, поляками, що вдиралися в українські села, про те, як набили Ковпака у Карпатах. Молоді розказують про останні події на волі, як повсякденно й уперто придушується самобутню українську культуру, як старанно викорчовується найменші сліди „злочинного" націоналізму.

Часто лунають співучі українські пісні, яких уже не навчають по школах Києва і Харкова, не співають із сцени у Львові й Одесі.

О с т а н к и багаточисельної литовської громади „Лісові браття", що довгі роки продовжували нерівну боротьбу проти московських дивізій. Десятки тисяч молодих хлопців з Литви погинули в бункерах, сотні тисяч померли від голоду і холоду в Сибірі, в поселеннях і таборах, куди засилали і переселювали їх цілими селами, хуторами і поселеннями.

І у них є молода зміна.

17 і 18-річні юнаки прямо з шкільної лавки, попавши за колючі дроти, продовжують діло своїх батьків і старших братів. Працьовиті і акуратні, вони не користуються (признанням) таборової адміністрації, працюють на найтяжчих роботах, але важко вайти литовця, який співпрацював би з начальством чи був би на службі в опервідділі.

Вірмени — члени дашнакських груп, узбеки... Трудно було знайти національний рух у Совєтському Союзі, який не був би тут репрезентований.

У 1971 р. в Мордовських таборах і, частково на 19-ій зоні, появилася група євреїв, засуджених на антисемітських процесах у Ленінграді, Ризі і Кишиневі, 10 осіб, які вражали весь лагер своєю згуртованістю і взаємодопомогою.

Спільні голодівки, акції протестів слідували одна за одною і завжди євреї виступали монолітною групою.

В таборі, де кожний зек мав свою „масть", де приналежати до тієї чи іншої групи було основою буття — необхідним було визначити свої стосунки з усіма. Вороги визначали себе негайно. Фашистське угрупування під лідерством Вандакурова, високого, старанно одягненого (як на лагерний смак) 40-річного мужчини, що постійно грав ролю „вирішальної людини". Ненависть його до „жидів" носила зоологічний характер. Називав себе „кандидатом філософських наук", він відразу втрачав „інтеліґентський" вигляд... на згадку про євреїв. Вандакуров спеціялізувався в основному на дрібних провокаціях, безумовно нацькований і підтримуваний таборовою адміністрацією. Справитись з цим було нетрудно, тримаючись разом і зберігаючи постійну чуйність.

Значно небезпечнішою була група великоросійських шовіністів. В основному члени існуючої в Ленінграді православно-монархічної організації були без порівняння освіченішими й серйознішими людьми. Вони не брали участи в дрібних провокаціях, але постійно і вміло вели антисемітську пропаганду, роздуваючи національну ворожнечу. Тут усе пішло в рух — і прозріння Гоголя і Достоєвського з приводу жидів і „зневаження жидами православних церков". Їхні зусилля були в основному направлені на ізоляцію євреїв від тих зеків, яких ув'язнено за демократичні справи. По-справедливому треба відмітити, що далеко не завжди їхні зусилля увінчувалися успіхом. Ідеологічний „вождь" монархістів Вагін (Е. А. Вагін, нар. 1938 — літературознавець, о д и н з провідних членів ВСХСОН-у (Всеросійський соціял-християнський союз визволення народа) ув'язнений 1967, на 2 р. в'язниці і 8 р. лагерів тяжкого режиму. — За іншими даними, на 10 років ув'язнення) з відкритим презирством ставився не лише до євреїв; на його гадку, російський народ розбещували і прибалти, безпідставні і зухвалі домагання ставили українці і вірмени.

Дружні і довірливі зв'язки між євреями і молодими литовцями зміцнилися взаємною симпатією в чисто людському пляні і свідомістю скривдження від ворога. Українці своїми розповідями про історію свого руху розоблачували багатолітню клевету про нього. Представники уярмлених народів, що вели боротьбу за своє визволення, знаходили спільну мову.

(закінчення в слідуючому числі)

„Шлях Перемоги"

УСМІХНІТЬСЯ

Лікареві телефонує схвильована жінка:

— Докторе, мій син наївся піску, я дала йому води, що робити далі?

— Стережіться, щоб тепер він ненароком не з'їв цементу.

ОГОЛОШЕННЯ НОВОЇ РЕЧОВИНИ, ЩО ГОЇТЬ: СТЯГАЄ ГЕМОРОЇДИ

Ексклюзивна лікувальна субстанція, як перевірено, стягає гемороїди й направляє ушкоджені клітини.

Славетний інститут для дослідів винайшов єдину в своєму роді субстанцію, що стягає гемороїди безболісно. Вона усуває свербіж і прикрість до мінут і приспішає лікування ушкодженої, запаленої тканини.

В кожному випадку, коли уступав біль, стягалося також ушкоджене місце.

Найважніше з усього те, що наслідки були такі досконалі, що ця поправа тривала багато місяців.

Цього доконано новою лікувальною субстанцією (Віо-Дуне) яка швидко помагає гоїти ушкоджені клітини.

Тепер Віо-Дуне можна мати в мазі і в формі під назвою Preparation H. Питайте за ним в дрогсторах. Будете задоволені або звернуть вам гроші.

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕРИСТИ

Д-р ПЕТРО СТАРКО

Д-р Йосиф СТАРКО

Д-р ІЛЛЯ СТАРКО

ОКУЛІСТИ

230 Tegler Bldg., Edmonton

Phone 422-1248

Д-р Левко Г. Фарина

окуліст-оптометрист

522 Tegler Building

Edmonton, Alta.

Телефон: 422-8631

Екзамінує очі — — Припасовує окуляри

Усміхніться

ГРОШІ

— Чому Коваль вчора так гримав на свою дружину?

— Вона не хотіла казати, на що витратила гроші.

— А чого ж сьогодні він горлає вдвічі голосніше?

— Сьогодні вона йому сказала, на що витратила гроші.

* * *

Хлопчику, не довбай пальчиком в носі. . . .

— Не в твойому довбаю, бабусю.

NOTICE FOR CHANGE OF NAME

CANADA

PROVINCE OF ALBERTA

Notice is hereby given that I, Wladimir Iszcenko otherwise known as Vladimer Eshenko of No. 401 10011 116 St., Edmonton in the Province of Alberta, teacher, intend to make application to the Director of Vital Statistics, under the provisions of The Change of Name Act, R.S.A. 1970 for changes of name as follows:

1. For a change of my name to Vladimer Eshenko.

2. For a change of my wife's name from Mary Iszcenko to Mary Eshenko.

Wladimir Iszcenko

Signature of applicant — legal name in full.

V. Eshenko

If known by a name other than legal name please sign also in that name.

Aaron Denture Clinic Ltd.

Затверджений дентистичний механік

Полудневий Едмонтон

#300 10448 - 82 Avenue

Bus. 432-7035 Res. 434-0493

ROCKETT AUTO BODY SHOP LTD.

Baked-On Paint — Welding Customizing

Wm. PENTYLIUK

424-0702 10426 - 95 Street

Edmonton, Alberta

CHEKERDA'S DENTURE CLINIC

ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON

13562 - 97 St., Edmonton

Ph. 475-0011 — Res. 476-9627

TROUBLES?

Specialist

Automatic, Standard, Truck and Rear Ends

Guaranteed — Lowest Prices

CLIFFS TRANSMISSION Ltd.

10635 - 95 St., Edmonton

Phone 424-4401

Safeway's (the) place to buy Meat

It's been true for years and years. It's just as true today!

We've always taken pride in selling the very finest steaks, chops and roasts. Top government grades of beef and lamb; best in pork & veal.

Each cut of this fine meat is close-trimmed to remove excess waste and fat. You get better eating meat on the table; you save money, too!

Perhaps, when you were growing up, you heard your mother say, "Safeway's the place to buy meat." Other things change, but this is still true.

GUARANTEE: If ever a purchase of Safeway Meat fails to please for any reason whatsoever, just tell us. We will refund your money promptly, courteously.

SAFEWAY

CANADA SAFEWAY LIMITED

Посилаю ——— на передплату "Українських Вістей"

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton, Alta T5H 2M8

Ім'я і прізвище: ....

Адреса: ....

....

(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ

15 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку, витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і

стара адреса: ....

....

Ім'я і

....

нова адреса: ....

(Адресу писати по-англійськи)